De Nederlandsche zanger in alle gezelschappen

Verzameling van meer dan 100 uitgezochte gezelschaps-liederen

bron

De Nederlandsche zanger in alle gezelschappen. Verzameling van meer dan 100 uitgezochte gezelschaps-liederen. L.J. Uijlenbroek, Amsterdam 1852

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ned022nede01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

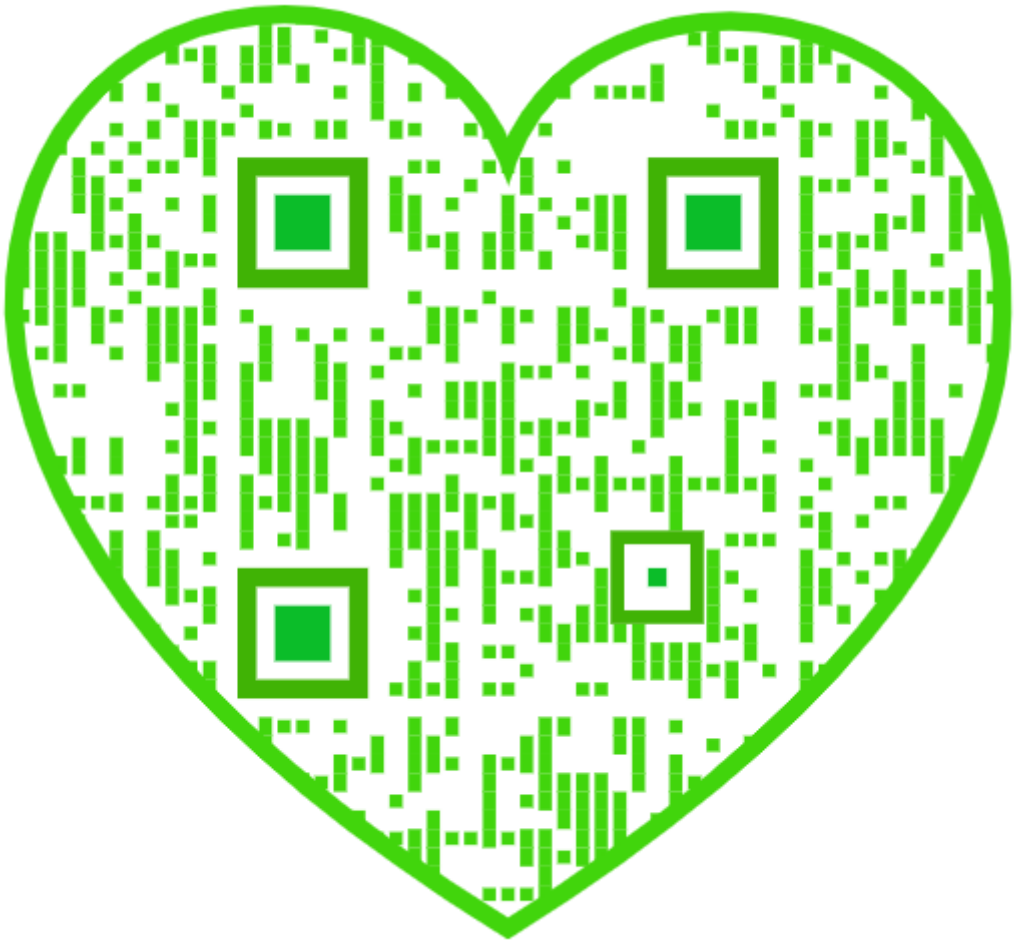

Gezelschaps-liederen.

N°. 1. Laurentie mijn.

Op eene luchtige vrolijke wijs.

Laurentie lief, Laurentie mijn,
Wanneer zullen wij te zamen zijn?
Te zamen zijn!! ...
Ik wou dat 't altoos zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, bij mijne
bij mijne, bij mijne, Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou, dat 't altijd maandag, zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altoos dingsdag, maandag, zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was.
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altoos woensd. dingsd. maand. zond. was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd donderdag, woensdag, dingsdag,
maandag, zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altoos vrijdag, donderdag, woensdag,
dingsdag, maandag, zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Laurentie lief, enz.
Ik wou dat 't altijd zaturdag, vrijd. donderd. woensdag,
dingsdag, maandag, zondag was,
Dat ik bij mijne Laurentie was,
Laurentie was,
Dat ik, dat ik, dat ik, dat ik, bij mijne, enz.
Laurentie was. *bis.*

Al de dagen moeten nu weder terug gezongen worden.

N°. 2. Romance uit De nachtmerrie.

Een meisje jong en fraai van leest,
Naauw zestien jaren oud,
Van eenen fijn gevormden geest,
Ja! ondernemend stout,
Zuchtte eens, omtrent den middernacht,
Waar zij met smart haar' minnaar wacht,
Zich voorbereidend tot de vlugt,
Gaf zij steeds acht op 't minst gerucht,
O ja!

Elk klokslag wekt haar aandacht op;
Was slechts het tijdstip dáár!
Dan was haar vreugd ten hoogsten top,
Nog wordt zij niets gewaar,

Zij hield gestadig haar gezigt,
Op 't flaauwe licht der lamp gerigt,
Toen eensklaps iemand binnentreedt;
Het was een geest in 't wit gekleed,
O ja!

Het meisje schrikte voor dien geest;
Hij sprak haar dad'lijk aan,
Kom, volg mij en wees onbevreesd,
Ja, laat ons spoedig gaan,
Herken mij, 'k ben geen geest, o neen!
Uw minnaar is 't, kom, volg zijn schreên.
Ze omarmt hem, die zijn hand haar bood,
En wip, het lieve paar ontvlood,
O ja!

N°. 3. Het graf der twee gelieven.

Wijze: *Wien Neêrlandsch bloed enz.*

Ziet pelgrim, ziet gij dezen steen,
Met donker mos begroeid,
Waarop het dalend avondrood
Met purp'ren weêrschijn gloeit;
Daar ligt de schoonste maagd van 't vlek
In 's aardrijks kouden schoot,
En aan haar zij' de jongeling,
Haar trouw tot in den dood. *bis.*

Haar rijke vader zag vol trots
Op d' eed'len jongeling,
Aan wien, met onverdeel'bre ziel,
D' aanminnige Emma hing.
Ik vloek u eeuwig, sprak zijn mond,
Wordt ge eenmaal Edwins vrouw,
En was voor haar gebeden doof,
En spotte met haar trouw. *bis.*

Hij spotte, tot zij uitgeteerd
Op 't sterfbed nederzonk,
En 's levens laatste flikkering
In 't brekend aanschijn blonk;

Toen greep een woeste smart hem aan,
Hij staat verstijfd van schrik,
En werpt zich aan de sponde neêr,
Met wanhoop in den blik. *bis*

Haar jong'ling ging, toen duisternis
Op 't kerkhof nederzeeg,
En 't licht der maan, met bleeken glans,
Uit donk're wolken steeg;
Ach, dierb're Emma! zucht hij zacht,
Wat blijft mij meer op aard,
Niets is er thans nu ik u mis,
Zelfs 't leven mij niets waard. *bis.*

Dus zucht hij, op haar graf geknield,
Met treurig stil geween,
En waggelt dan met matten tred
Weêr naar zijn woning heen;
Hij kwijnt en teert allengskens uit,
En zinkt op 't ziekbed neêr;
En 't dof gebrom der doodklok meldt:
Ook Edwin is niet meer. *bis.*

Nu rust hij aan zijn Emma's zij',
In 's aardrijks kouden schoot,
Waar hij met haar den glans verbeidt
Van 't eeuwig morgenrood
Om dan te zaam in hemelvreugd,
Voor Godes troon te staan;
Strooit, pelgrim, bloemen op hun graf,
En wijd hun asch een traan. *bis.*

N°. 4. Vriendenzang.

Wijze*: Taptoe der Mariniers.*

Laat ons eendragt zamen binden,
Braven, vreugd bekoort ons dan;
Nimmer vuigen laster vinden,
Die de vreugde storen kan;
Laat een ander ons benijden, *bis.*
Ja wij willen, ja wij willen, ja wij willen ons verblijden, *bis.*

Zanglust blijv' ons welbehagen,
Vriendschap legt een vasten band,
Breng' in dezen kring geen klagen,
Hier biedt vrolijkheid de hand;
Kwelt ons kommer, drukt ons zorgen, *bis.*
Wij verbannen, wij verbannen, wij verbannen die tot morgen. *bis.*

N°. 5. Gezondheid vrienden!

Wijze*: God save the King.*

Gezondheid! klinkt in 't rond,
Ja, vrienden! leeft gezond,
Leef lang gezond!
Geniet nog menig jaar
Dien zegen met elkaâr;
Dit wenschen we al te gaâr,
Met hart en mond.

Herhaalt aan dezen disch,
Nog lang, gezond en frisch,
Dien wensch in 't rond,
Geen wensch, hoe rijk van zin,
Sluit hooger zegen in
Dan dit ons feestbegin:
Leeft lang gezond!

Gezondheid is een schat,
Die hooger heil bevat,
Dan 's werelds goud.
Ze is de oorsprong onzer vreugd,
De bloezempraal der jeugd;
De kroon en 't loon der deugd,
Voor jong en oud.

Komt vrienden! klinkt en drinkt,
De feestwijn gloeit en blinkt
En zoekt den mond,
Nog eens weêrgalm' in 't rond:
Leeft vrienden! leeft gezond!
Nog eens uit hart en mond:
Leeft lang gezond!

N°. 6. Contredanse de Bruxelles.

Livrons nous à la danse,
Profitons de l'instant,
Déjà l'hiver s'avance,
Et fait place au printems.

Livrons, etc.
Grâce à notre patrie,
Au commerce français,
Nos arts, notre industrie.
Ont rompu pour jamais
La chaine anglaise.

Livrons, etc.
L'on voit la prude Elmire,
A sa vertu l'on croit,
On lui offre un cachemire
Aussitôt on la vois:
Balancer.

Livrons, etc.
Il reviendra ma chère,
Garde toi d'en douter,
Les hommes ils ont beau
Ne peuvent éviter: (faire,
La chaine des dames.

Livrons, etc.
Nos émigrés fidêles,
Réclament leur blazons,
Leur châteaux, leurs tourrelles.
Et nous leur donnerons
La queue du chat.

Livrons, etc.
Sur le champ de bataille,
Vieux soldats et conscrits,
Courent à la mitraille.
Dès que l'honheur leur dit:
En avant.
En sortant du village,
Lise dans son printems,
Voulait suivant l'usage,
Avoir beaucoup d'amans:
Prenez vos-dames.

Livrons, etc.
Le sexe est peu fidèle,
Excepté les maris.
Personne d'une belle,
Ne se croit à Paris
Le cavalier seul.

Livrons, etc.

L'hymen est un chaîne,
Qui pèse lourdement,
Mais quand l'amour survienne,
Alors on fait souvent
La chaine à trois.

Livrons, etc.
L'on croit en mariage,
D'avoir des heureux jours,
Par malheur en ménage,
Les époux sont toujours:
Dos à dos.

Livrons, etc.
Notre bon Henri quatre,
Ennemi de l'impôt,
Voulut avant se battre,
Que son peuple mit au pot:
La poule

Livrons, etc.
Si dans le bal peut être,
Pour rompre notre espoir,
La critique va paraitre.
Lors nous ferons ce soir:
La promenade.

Nº. 7. De klagende Jood.

Het is me na dog er wat jaartjes gelheden,
Thoen was 't me aen bethre taid,
Thoen dorste me de birgers nog gheld te besteden,
En thoen raakte men de phrille kwaid.
Klheere khoop! ....

Nou kwham ik de Lhangelijnstraat te phasseren,
Dhaar sloeg me de Mhan de Vrouw,
Om as de vrouw het met aen ander wou houwe,
En de mhan het niet hebbe en wou.
Klheere khoop! ....

'k Liep me daar na bhinnen, om die menschen doch te scheijen,
Maar ik khogt me de gansche boel,
Het was me te sjofel om na me ter haam te dragen
Thenooije wat aen gewhoel.
Klheere khoop! ....

Nou kwam ik me de groote markt te passheren,
Dhaar riep me aen kekemaid,
Baas lebbe! whilje de prille van me khoopen?
Die me juffer heeft afgeleid.
Klheere khoop! ....

'k Ging me daar aen 't bhiejen, ik ghing daar aen 't khoopen,
En ik khogt me de gansche boel,
Wat khan het je dhog scheele, als ik moos khan verdiene.
En ze threkke me aen scheve smoel.
Klheere khoop! ....

What moht me niet in de bhierte verdrhage,
Zij schelde me nog voor aen smous,
Zoo whaar als ik hillie zal laten leeren
Zoo zweer 'k ze aen slag mit aen khous.
Klheere khoop! ....

Nº. 8. Geduld.

Mort niet over 's levens plagen,
Broeders, roept geen ach en wee!
Leert het wiss'lend leed verdragen,

Wat toch baat het rnst'loos klagen,
Wij zijn eenmaal in het schuitje, en de nooddwang
voert ons meê. *bis.*

Ja, wij varen zonder pozen,
Naar de aan ons bepaalde steê,
Of wij bange zuchten lozen,
Of bij 't varen dart'lend kozen,
Wij zijn eenmaal in het schuitje, enz. *bis.*

Leert op reis een schat vergaren,
Die u maakt in 't lot gedwee,
Stoort u aan geen lijfsgevaren,
Wees slechts vrolijk onder 't varen.
Gij zijt eenmaal in het schuitje, enz. *bis.*

Draait het land u ook voor de oogen,
Woelt het water als een zee,
Wordt de schuit ook fel bewogen,
Mort niet om uw zwak vermogen,
Gij zijt eenmaal in het schuitje, enz. *bis.*

Laat ons 't reizen niet vergallen,
Door een onvoldane beê,
Laat ons nooit op krachten brallen,
Want de wijste van ons allen,
Is en zit toch in het schuitje, enz. *bis.*

Zeilt uw vaartuig niet voorspoedig,
Zoekt gij nog vergeefs een reê,
Valt u de arbeid nog zoo bloedig,
't Oog in 't zeil, het hart slechts moedig,
Gij zijt eenmaal in het schuitje, enz. *bis.*

Hij, voorzeker, reist het beste,
Die, met schuit en vaart te vreê,
Dankbaar bezigt wat hem reste,
Nooit het oog op meerder veste,
Hij zit eenmaal in het schuitje, enz. *bis.*

N°. 9. Aria.

De ceder prijkt in Palestina's oorden,
Terwijl de olijf Provences dalen siert,
En de laurier, aan Arnoo's rijke boorden,
Met druif en loof, langs bloeijende oevers zwiert.
De acasia, die elders stormen duchten,
Siert onzen grond, beschut door d'edele plant,
d'Oranjeboom schonk steeds de schoonste vruchten,
Aan 't braafste volk, aan 't trouw Noord-Nederland.

Haar lommer dekt, hoe onheilsdonders klettren,
Haar bloesem praalt, hoe ook de stormwind loeit;
Kon 't bliksemvuur den trotschen eik verplettren,
God hoedt de stam, die hier zoo heerlijk bloeit;
Die hulpe zoekt, rust in haar schaduw veilig,
Haar lieflijk groen, streelt koest'rend iedre plant;
d'Oranjebloem blijft daarom altijd heilig
Aan 't trouwste volk, aan 't volk van Nederland.

N°. 10. Opwekking tot zingen.

Wijze: *Gij die thans zijt met mij ter jagt.*

Komt, zingen wij eens uit de borst, een lied!
Wilt gij van vaderland en vorst, of niet?
Of kiest gij liever andre stof,
Der min tot eer, den wijn tot lof?
Welnu, welnu, welnu!

Heft aan maar, vrienden! stelt slechts in met lust!
Of dient er eerst met blijden zin, gekust?
Een zoentje kan vooral geen kwaad,
En 't wekt, waanneer 't van harte gaat,
Tot zang, tot zang, tot zang!

Dat smaakt als koek en marsepijn, voorwaar!
Ik kuste zeker, zoo 't kon zijn, een jaar;
Een jaar, ja al mijn dagen rond,
Ofschoon er zelfs patent op stond,
Patent, patent, patent!

Welaan! dan langer niet gemard, heft op,
En geeft aan zorg en angst in 't hart, den schop!
De zang is balsem voor 't gemoed,
En giet ons in 't verfrischte bloed
Weer lust, weer lust, weer lust!

N°. 11. De kleine bedelaar.

Een arme kleine bedelaar
Zocht in den nood zijn daaglijks brood,
Het leven viel hem bitter zwaar,
Hij vraagde en smeekte aan elke woning,
Maar nergens vond hij hulpbetooning;
Dan was hij hier dan was hij daar,
Die arme kleine bedelaar. *bis.*

Op 't eind ontmoette hij een heer,
Die schat op schat gewonnen had;
Die zag meedoogend op hem neer,
En liet gulhartig, na zijn sterven,
Hem al zijn goed en schatten erven;
Nu juicht hij vrolijk door het land;
Verlost van d' armen bedelstand. *bis.*

Zoo ging hij vrolijk welgemoed,
Steeds met zijn schatten naar de stad
Waar hij voorheen was opgevoed;
Thans kon geen betre hoop hem streelen,
Dan de armen mildlijk meê te deelen,
Hij was gered uit zijn gevaar,
Die arme kleine bedelaar. *bis.*

Nu bood hij bijstand dag en nacht,
En was te vreden als voorheen,
Wij hij zijn vroeger lot herdacht;
Hij bood steeds troost aan de bedroefden,
Schonk hulp aan hen, die hulp behoefden;
Hij was een redder uit gevaar,
Die arme kleine bedelaar. *bis.*

Gij menschdom juich nu vroeg en laat,
Dat God beloont, is hier getoond;
Maak op Zijn hulp steeds altijd staat,
Hij kan elk troost en hulpe geven,
Hij is een redder in ons leven,
Hij is ons aller toeverlaat,
Hij redt een ieder in zijn staat. *bis.*

N°. 12. Lof der vrouwen.

Wijze: *Als 't glaasje in 't ronde vrolijk zwiert.*

Wanneer de mensch het eerste licht
Zag aan des Hemels transen rijzen,
Mogt hij, verrukt door dit gezigt,
Voor 't gansch heelal Gods almagt prijzen;
't Was al volmaakt, maar 't grootst verdriet
Was dat hij eenzaam sleet zijn leven,
Tot Hij, die alles schiep uit niet,
Hem heeft de vrouw tot hulp gegeven. *bis.*

Het knopje, dat de roos besloot,
Schetste aan de vrouw haar jonge jaren,
De bloem ontlook en 't zachtste rood
Kaatste op het wit der lelieblâren;
Nog schooner is het vrouwenbeeld,
Zij is de ziel, de vreugd van 't leven,
De vrouw, die oog en zinnen streelt,
Heeft d' Almagt ons tot hulp gegeven. *bis.*

Der vrouw is d' eêlsten schat betrouwd,
Het wichtje, eer het is geboren,
Ofschoon het kind geen licht aanschouwt,
't Ging zonder haar gewis verloren;
Het moederhart klopt voor haar kroost,
En wordt tot hunne hulp gedreven;
Natuur heeft steeds tot onze troost
En blijdschap ons de vrouw gegeven. *bis.*

Nº. 13. Aria uit Het middagmaal van Magdalena, enz.

Wijze: *Wanneer natuur haar luisterrijk vermogen.*

Op zestig jaar vindt men zich ligt bedrogen,
Verzuimt men 't uur, wanneer de vreugd ons wacht;
En in te halen 't geen ons is ontvlogen,
Dat is, helaas, ver boven onze kracht;
Ik durf niet stout ver in de toekomst treden,
Het uur van thans is al wat ik vermag;
De beste dag, dat is de dag van heden,
Want de ouderdom verwacht geen andere dag. *bis.*

Zoo God 't getal der jaren wil verlengen,
Die 'k leven moet, ik volg zijn wijs gebod,
Roept mij de dood, 'k zal ook geen tranen plengen;
Want de ouderdom verbittert vaak ons lot.
Een elk zijn beurt, 't verstand kan niet meer vragen,
Genieten wij, thans is ons niets te vroeg.
Die zestig jaar zijn pakje heeft gedragen,
Droeg hij het wel, hij droeg het lang genoeg. *bis.*

Nº. 14. Wiege-lied.

't Wordt duister, mijn ROOSJE, kom speel nu niet meer,
Staak, liefje, dat woelen, vlei rustig u neer,
Gij ligt in uw wiegje, zoo warm en zacht,
Dat God u bewake, mijn kind goeden nacht. *bis.*

Daar ligt zij, mijn rijkdom, van 't dartelen moê,
Thans sluit zij haar mondje, haar oogjes gaan toe,
Maar 'k lees nog op 't wezen, dat schuldeloos lacht:
Waak, God! voor haar moeder; mijn kindgoeden nacht. *bis.*
Nog leeft gij, mijn engel, in zorglooze jeugd,
Mijn borst is uw hemel, een bel is uw vreugd,

Nog slapen uw driften, eens voelt gij haar magt,
Dat God u bewake, mijn kind, goeden nacht. *bis.*

Gelukkig, mijn ROOSJE, wie sluimert als gij,
O! dat door uw onschuld dit immer zoo zij;
Hij sluimert zoo zacht, die zijn pligten betracht,
Dat God u bewake, mijn kind, goeden nacht. *bis.*

N°. 15. Volkslied van Jan van Speyk.

De naam van 't puik der braven,
Leeft in ons hart en lied.
Triumf! wij zijn bataven:
Bataven wijken niet. (*bis.*)
Zie, Belg, dien vaan dáár wapperen!
Kom. trap ze neêr in 't slijk!
En ken dan onze dapp'ren (*bis.*)
Zóó koen als *Jan van Speyk!* (*bis.*)

Vereeuwigd is uw schande,
Vereeuwigd onze faam,
Te water en te lande
Klink' de onvergeetbre naam,
Dat hij in de ooren donder'
Van 't volk, in logens rijk:
En, zich ter straf bewonder'
Zijn vijand, *Jan van Speyk!*

Hij had in jonglings jaren
Onwrikbre mannenkracht,
Wien 't hart was ingevaren
Van 't heilig voorgeslacht.
Ja, hij was Bat! o Broeders,
Geeft van uwe afkomst blijkt,
Als vorst en landbehoeders,
Als ridder *Jan van Speyk!*

Die heldendood vol glorie
Doet onzer zaak meer goed
Dan de edelste victorie,
Behaald op veld of vloed.
Noemt zulk een' held, o Belgen,

Uw moed en trouw ten blijk!
Belastert Bato's telgen!
Belastert *Jan van Speyk!*

Hij toont, dat we onze vad'ren
Nog waard zijn, even groot,
Dat Hollandsch bloed door de ad'ren
Hem onverbasterd vlood.
Dien naam zal elk bewaren
Tot den adem hem ontwijkt:
Rust zacht in 't hart der baren,
O groote *Jan van Speyk!*

Blijf eeuwig vlek'loos zwieren
Gewijde oranje-vaan!
Nooit rijzen vloekbanieren,
Waar gij eens hebt gestaan.
Bij de asch van Hollandsch vad'ren
Zweert elk in Hollandsch rijk,
Dat hij u, trots verraad'ren,
Beschermt als *Jan van Speyk!*

In 't ons verrukkend jammer,
Dat roem en fierheid baart,
Blinkt schittrend de Amsterdammer,
De prachtigste eerzuil waard.
Bij God! wij zweren allen,
Ten steun van WILLEM'S rijk,
Is 't nood, met eer te vallen
Als *Claassens* en *van Speyk!*

N°. 16. Studenten-lied.

Op eene vrolijke wijze.

Studenten waren wij voorheen,
Nu zijn wij groene jagers;
Wij wenschen ons naar *Braband* heen,
Om onze rustbelagers
Te straffen voor den euvelmoed,
Die op ons woedt. *bis.*

Met jonglingsmoed en mannenkracht
Omgorden wij het wapen,
En willen in den kouden nacht
Op harden peluw slapen,
Een ander leger wacht op ons,
Dat koestert ons. *bis.*

Op, jagers! op, naar 't citadel,
De vredelamp die flonkelt;
Zeg 't meisje van uw hart vaarwel,
Al staat haar oog zoo donker,
Zij zelve mist dien braven man,
Die sterven kan. *bis.*

Op, jagers! naar den eedlen kamp,
Voor liefde, have en koning,
De stille maan is onze lamp,
En 't veld is onze woning;
Dáár, broeders, jagen wij naar meer
Dan letter-eer. *bis.*

Daar staat de aloude vrijheids-boom,
Geplant door onze vaderen;
Hij dreef niet mede met den stroom,
Maar schudt alreeds zijn bladeren.
En smeekt om hulp, al ruischt de vaan
Den jagers aan. *bis.*

Wij jagen naar geen ander wit,
Dan vrijheid onzer erven,
Op, broeders! waar de vijand zit,
Wij jagen of wij sterven.
Dan vangen wij oneindig meer
Dan letter-eer. *bis.*

N°. 17. Volkslied.

Wien Neêrlands bloed door de adren vloeit,
Van vreemde smetten vrij,
Wiens hart voor land en koning gloeit,
Verheff' den zang als wij:
Hij stell' met ons, vereend van zin,

Met onbeklemde borst,
Het rond en hartig feestlied in
Voor vaderland en vorst. (*bis.*)

De Godheid op haar' Hemeltroon,
Bezongen en vereerd,
Houdt gunstig ook naar onzen toon
Het heilig oor gekeerd;
Zij geeft het eerst, na 't zalig koor,
Dat hooger snaren spant,
Het rond en hartig lied gehoor
Voor vorst en vaderland. (*bis.*)

Stort uit dan, Broeders! eens van zin,
Dien hoog verhoorden kreet,
Hij telt bij God een deugd te min,
Die land en vorst vergeet;
Hij gloeit voor mensch en broeder niet,
In de onbewogen borst,
Die koel blijft bij gebed en lied
Voor vaderland en vorst. (*bis.*)

Ons klopt het hart, ons zwelt het bloed,
Bij 't rijzen van dien toon:
Geen ander klinkt ons vol gemoed,
Ons kloppend hart zoo schoon:
Hier smelt het eerst het dierst belang,
Voor allen staat en stand,
Tot één gevoel in d' eigen zang
Voor vorst en vaderland. (*bis*)

Bescherm, o God! bewaak den grond,
Waarop onze adem gaat;
De plek, waar onze wieg op stond,
Waar eens ons graf op staat;
Wij smeeken van uw Vaderhand,
Met diep geroerde borst,
Behoud voor 't lieve vaderland,
Voor vaderland en vorst. (*bis.*)

Bescherm hem, God! bewaar zijn troon,
Op duurzaam regt gebouwd,

Blink' altoos in ons oog zijn kroon,
Nog meer door deugd dan goud!
Steun gij den schepter, dien hij torscht,
Bestier hem in zijn hand,
Beziel, o God, bewaar den vorst,
Den vorst en 't vaderland. (*bis.*)

Van hier, van hier wat wenschen smeedt,
Voor een van twee alleen:
Voor ons gevoel, in lief en leed,
Zijn land en koning één;
Verhoor, o God! zijn aanroep niet,
Wie ooit het scheiden dorst,
Maar hoor het één, het eigen lied,
Voor vaderland en vorst! (*bis.*)

Dring' luid van uit het feestgedruis,
Die beê uw Hemel in:
Bewaar den vorst, bewaar zijn huis,
En ons zijn huisgezin:
Doe ons, ons laatst, ons jongst gezang,
Dien eigen wensch gestand:
Bewaar, o God, den koning lang,
En 't lieve vaderland! (*bis.*)

N°. 18. Volkslied.

Wij leven vrij, wij leven blij,
Op neêrlandsch dierb'ren grond,
Ontworsteld aan de slavernij,
Zijn wij door eendrag groot en vrij,
Hier duldt de grond geen dwinglandij,
Waar vrijheid eeuwen stond. *bis.*

Hoe dierbaar is ons 't vaderland,
Der helden bakermat,
Der kunsten wieg, 't gezegend strand,
Waar 't heilig regt zijn zetel plant,
En deugd, met een fluweelen band,
Den vorst en 't volk omvat. *bis.*

De leeuw, die moedig voor ons waakt,
Is 't beeld van Neêrlands magt.
Nooit zij dat beeld door ons verzaakt,
Als 't onze roem of vrijheid raakt,
Wee hem die stout den leeuw genaakt,
En onzen moed veracht. *bis.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
Wij dienen éénen God.
Wat ook 't verschil in 't dienen zij,
De wet laat alle Godsdienst vrij,
Vereend als broeders juichen wij,
Gezegend is ons lot. *bis.*

Door vreemden werd de zuil geveld
Van Neêrlandsch wapenroem,
Maar ze is door onzen moed hersteld,
Dit tuigt, o Quatre-Bras, uw veld,
Dat, met Algiers, de glorie meldt
Van onzen heldenbloem. *bis.*

O, paren we aan dien heldenmoed,
Der vad'ren zuivre deugd!
Elk zie hoe koning WILLEM doet,
En volg' de vorsten uit dat bloed,
Zoo blink' die deugd met nieuwen gloed,
En sier' 's lands wakkere jeugd. *bis.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
De zon van ons geluk,
Oranje week: 't was slavernij;
Oranje daagde: en 't land was vrij;
Wij zijn verlost: nu juichen wij:
Verbrijzeld is ons juk! *bis.*

Dat lang de dierbre koning leev',
Aan Neêrlands heil verpand!
Dat God hem Zijnen zegen geev',
't Geluk beschermend om hem zweev',
Ja, leef, geliefde koning, leef
Voor volk en vaderland. *bis.*

O, blijven we altijd eensgezind,
In deugd en heldenmoed;
Dat hij, die ons als vader mint,
Zijn kroost die liefde waardig vind';
En Neêrlands trouw ons zaâm verbind',
In voor- en tegenspoed. *bis.*

Zijn wij als MAURITS in den strijd,
Als RUITER op de zee;
De handel bloeij' door onze vlijt,
Dat elk der kunsten offers wijd',
En Neêrlands vlag blink' wijd en zijd,
Tot aan de verste reê! *bis.*

Zoo leven we altijd vrij en blij,
Op Neêrlands dierbren grond,
Door trouw aan eigen wetten vrij,
Praalt Neêrland in de volk'ren-rij.
En 't vaderland blijv' groot en vrij,
Tot 's werelds avondstond! *bis.*

N°. 19. Bruilofts-zang.

Wijze: *Zoutmans gloeie.*

Koor.
Stemt het loflied, feestelingen,
Juicht bij 's levens hoogste goed,
Wilt het heil der liefde zingen,
Dat ons nimmer blozen doet.
Alles moet haar wellust roemen,
Zij is de eerpalm van de deugd;
Meisjes zamen strooit nu bloemen,
Jongelingen zingt haar vreugd.

Wat toch waar deez' nietige aarde,
Zonder u, aanlok'lijke echt,
Gij die aller lot en waarde
Eeuwig aan elkand'ren hecht,
Gij schenkt ons het zoet van 't leven,
Bij 't voldoen van onzen pligt,

Wat een mensch alleen doet beven,
Valt vereende krachten ligt.

Jongelingen.
Zalig is 't, laat gij uw lippen,
Meisjes, in een ernstig uur,
't Albeslissend: ‘Ja!’ ontglippen,
Bij de roepstem der natuur,
Als gij, als de morgen blozend,
't Eerst aan onzen boezem rust,
En de liefde, zachtkens kozend,
't Niet meer weig'rend mondje kust.

Meisjes.
Grillig lot! wie kent uw zorgen,
Wie al d' onspoed die ons wacht?
't Houdt zijn distelen ons verborgen,
't Bloempje, dat ons tegen lacht;
Schoonheids-waas en blijdschap vluchten,
Weg is al 't genot der jeugd;
Zielangst, smarten, weemoed, zuchten,
Zorgende Echt! ziedaar uw vreugd!

Jongelingen.
O! die zorgen zijn slechts droomen,
Al die onrust is maar schijn,
Zelfs bij al dat moeilijk schroomen,
Doet de liefde ons zalig zijn.
Wat is dan al 't angstig zwoegen,
Als 't vertrouwen voor ons waakt;
Wat zijn zorgen voor 't genoegen,
Dat een dankbre moeder smaakt?

Koor.
Heil dan u, die 't moog' gelukken,
Dat uw hart dien wellust smaakt,
Heil dan d' Echt, wiens zoet verrukken,
De Aarde tot een Eden maakt:
Rustig bij het moeilijk wandelen,
Dankbaar voor 't geen God u geeft;

Blijk' het steeds in al uw handelen,
Dat gij voor elkandren leeft.

God der liefde, stort uw zegen,
Op het thans vereenigd Paar,
Al de vreugd, in d' echt gelegen,
Word' hun beider hart gewaar.
Smaakt dan dankbre echtelingen,
Smaakt dan 't heil van zulk een lot,
Liefde zal uw heil voldingen:
Want waar liefde woont, woont God!

N°. 20. Air uit De reizigers.

Welk genoegen zal 't mij geven,
Weer in mijn land te zijn gebragt,
Om daar op mijn gemak te leven,
Wat is 't een vreugde, die ik verwacht;
'k Zal t' huis mijn vrouwtje vinden,
Mijn vrouwtje met al haar vrinden,
Ach wat ben ik verheugd en in mijn schik.
Mijn wijfje is aardig lief en schrander,
'k Verbeeld mij haar liefkozerij,
Mijn kinders daarbij,
Al huplende om mij,
Elk springt mij op zij,
Elk roept even blij;
Papa kom bij mij, bij mij, bij mij!
Een ander, een ander
Mag vrij uit reizen gaan,
Bij mij is 't afgedaan. (*bis.*)

Men vraagt wat mij is wedervaren,
Ik krijg om mij de gansche stad;
'k Zal in 't geval geen leugen sparen,
Een reiziger liegt altijd wat.
'k Zal dan met vreemde zaken,
't Gezelschap gaan vermaken,
Elk staat versteld, van 't nieuws dat ik hem meld.
Mijn wijfje is aardig, enz.

N°. 21. Liefde op het ijs.

Wijze: *Zoet liefje kom binnen.*

De wintervorst vierde zijn woede ten toom,
En dempte met schorsen het meer en den stroom;
De veldvreugde ruimde voor 't ijsvermaak plaats,
En meertjes en stroomen weerkaatsen de schaats,
Schoon ELSJE, een boerinnetje, poezel en mals,
Verloor in het zwenken de boot van haar hals,
En KOENRAAD, de flukste gezel van het oord,
Ontdekt het, raapt ze op, en hij rijdt er mee voort.

Wat deert u? schoon ELSJE! dus vraagt hij welras,
Terwijl zij al schreijende zoekt op de plas.
Mijn bootje! zoo riep zij, helaas! ben ik kwijt,
Ik heb het verloren in sneeuwhoop of bijt;
't Was wis van een vreijer, tot meerder verdriet,
Neen, 't was van mijn moeder, ik kreet anders niet. -
Kom, wisch uwe traantjes, gij vindt het wel weer,
Let op maar, en zoek maar de baan op en neer.

Zij rijden en glijden en snijden door 't ijs,
En ijlen en zeilen het spiegelglad grijs,
Hij snort haar vooruit met een zwierende zwaai,
En vangt haar weer op met een krassende draai,
Zij zwieren en gieren het baantje ten end,
En wiegen en vliegen in de opene tent,
En klinken en drinken en leggen eens aan,
En waaijen en zwaaijen op nieuw langs de baan.

Het schaatsje van 't meisje glipt los van haar been,
Zij valt, en zij stuift als een sneeuwvlokje heen,
De knaap ijlt haar na en heft ze op met een til,
En zoent, waar 't haar zeer doet, de pijn weder stil,
Nu rijden weer beiden, schoon ELSJE achter hem,
Met handen in handen, al vaster van klem,
De kou maakt haar boutjes en kaakjes wel stijf,
Maar innig toch voelt zij geen kou in het lijf.

Zij poozen en koozen; - hij zoent haar een blos:
Terwijl tradt zij willens haar schaatsje weer los,
Hij bindt en herbindt het en aarzelt en teemt,

En vroeg en hij kreeg, en hij wenscht nog en neemt,
De landjeugd reed af, en het maanlichtje klom,
En KOENRAAD gaf ELSJE haar bootje weerom,
En gaf haar een ringetje, en zoende haar teer,
Maar hem bleef haar hartje, en nooit gaf hij 't weer.

N°. 22. Opgeruimdheid.

Wijze: *Mort niet over 's levens plagen.*

Broeders! laat ons 't leven minnen,
Juichen in ons tijdlijk lot:
Vergenoegdheid streelt de zinnen,
Doet de ziel in krachten winnen;
Altijd zuchten, altijd klagen, geeft veraadming noch genot. *bis.*

Gaat het zelden ons voorspoedig,
Drijft fortuin met ons den spot:
Denkt, hoe groot en overvloedig,
Rijkdom maakt ons ligt zwaarmoedig,
En fortuin schenkt hare gunsten meest den tragen of den zot. *bis.*

Die door schijn zich niet laat blinden,
En de wereld overziet,
Zal gewis in 't eind bevinden,
Dat voor ware dengdgezinden,
Schoon het minst bedeeld met schatten, hier een bron van zegen vliet. *bis.*

Die tevreden in zijn' woning,
Daaglijks brood genieten mag,
Leeft geruster dan een koning,
Smaakt de beste zelfbelooning,
En verspilt noch tijd noch krachten aan een ijdel lof-bejag. *bis.*
Die de lasten van het leven
Willig en gelaten draagt,
Bij het moeilijk voorwaarts streven,
't Oog ten Hemel houdt geheven,
Mag gerust en vast vertrouwen, dat hem hooger bijstand schraagt. *bis.*

Die, bij 't rijzen der orkanen,
Zich omgordt met nieuwen moed,
En geloof noch hoop ziet tanen,
Zich een uitkomst weet te banen:
Hem is de alsemkelk van 't leven ook de bron van naamloos zoet. *bis.*

Ons dit voorregt; togtgenooten!
Ons die zegen, dat geluk,
In het proefperk, hier ontsloten,
Zien wij dan ons heil vergrooten,
Zullen we opgeruimdheid toonen zelfs in tegenspoed en druk. *bis.*

N°. 23. Verlangen.

Wat toeft gij, die in 't eenzaam duister,
Gelijk een Engel, voor mij zweeft;
Wat toeft gij, die me een zacht gefluister,
Als mij bestemd, verkondigd heeft? *bis.*

Ik reik, van zoeten waan bedrogen,
Mijne armen, naar uw beeldtnis uit,
Zij deinst terug, zij is vervlogen,
En laat me alleen der smarten buit! *bis.*

Wat toeft gij, dat een vruchtloos haken,
Als middagbrand, mijn bloei verzengt,
Zal nooit, ach nooit! de stond genaken.
Die u mijn wenschen tegenbrengt? *bis.*

Genees het hart aan u geschonken,
Eer 't in zijn duldloos wee verkwijn';
En laat, uit uwe hand gedronken,
Mij 's levens kelk tot vreugde zijn! *bis.*

N°. 24. Aria uit De ketellapper van St. Flour.

Sint Flour is even als Parijs,
In 't Fransche koningrijk gelegen
Maar het verschil van levenswijs,

O hemel, komt alom ons tegen;
Men kan door deugd, bij ons te land,
Een voorwerp van elks achting wezen,
Hier is een eerlijke armoe schand,
Men wordt slechts om zijn geld geprezen. *bis.*

'k Ontdek, o denkbeeld vol van smart!
Dat ook bij mijn geliefde vrinden,
Natuur noch in mijn broeders hart,
Noch in mijn zusters is te vinden.
Ik kom eenvoudiglijk gekleed,
Een ras vertrek is hun verlangen;
Maar nu men hier mijn rijkdom weet,
Word ik op betre wijs ontvangen. *bis.*

Als de Overgenezen vrolijk zijn,
Kan 't dansen hen bekoren,
Dan doen zij trom of tambourijn,
En ook de veldpijp hoeren.
Hun vermaak is op den duur
Steeds begunstigd door natuur,
En joup,
Ziet meu hen daaglijks dansen,
De rigardon, zig zag, don don,
Terwijl hun vrolijk dansen,
't verstand nooit schaden kon.

Om in Savoije een jonge maagd
Naar 's lands gebruik te vrijen,
Wordt zij alleen ten dans gevraagd,
Gevoerd in blijde rijen,
En haar begeerte is bekend,
Dat vermaak gebiedt in 't end,
En joup,
De liefde onder 't dansen;
De rigardon, zig zag, don don;
Bij 't hoogst onschuldig dansen,
't Verstand nooit schaden kon,

De grijsaards toonen in dat land
Nog 't dansen te beminnen,

Zij springen dikwijls hand aan hand,
En zijn steeds blij van zinnen;
Voor de min en voor de vreugd
Zijn ze als in hun eerste jeugd,
En joup,
Daar zij hoe oud nog dansen,
De rigardon, zig zag, don don,
Terwijl het vrolijk dansen,
Hen nimmer schaden kon.

N°. 25. Vader Abraham.

Wijze*: Schept vreugde in 't leven.*

O, vader Abraham!
Wie had gedacht dat uw geslacht
Zoo zou ontaarden, en zijn veracht.

Het is al van de vroegste jeugd,
Vol schelmerij en zonder deugd,
Genegen tot bedriegerij,
En stelen als de raven.
O, vader Abraham! enz.

Zijn kleinzoon en mevrouw mama
Bedrogen Ezau met papa,
Toen hij zijn bril niet vinden kon,
Van meester Magnis Moris.
O, vader Abraham! enz.

Vrouw Laban, halve Jacobs neef,
Die op zijn reis niet stil en bleef,
Zij stopte Lea in de kooi,
In plaats van schoone Rachel.
O, vader Abraham! enz.

Vrouw Rachel keerde weer naar huis,
Je weet papa, 't is hier niet pluis,
En draagt geduldig uw verlies,
Doch 't compliment aan mimmele.
O, vader Abraham! enz.

Neef Jacob was ook bij de hand,
Toen hij vertrok naar 't vaderland,

Pakt' hij 't zilver poppengoed
Bij Rachel onder 't zadel;
O, vader Abraham! enz.

De zoons van Jacob, slecht bij kas,
Verkochten Jozef net van pas,
En stuurden hem naar Egypteland,
Om daar te leeren toov'ren.
O, vader Abraham! enz,

Baas Mozes was 't die water gaf,
Hij leent maar van zijn buren af
Al 't goud en zilver wat hij kan,
En stopt het in zijn ransel.
O, vader Abraham! enz.

Broer Aaron brengen zij hun goud,
Wat heeft die man daarvan gebouwd?
Een mager nuchter kalver,
Een bul had 't kunnen wezen;
O, vader Abraham! enz.

Zoo ging de reis, vol angst en list,
Logeert 't geslacht, schoon ieder 't wist,
Voorzigtig digt bij de Oosterpoort,
In de Oude Pijl bij Rachel.
O, vader Abraham! enz.

En toen het zoo in Kanaan kwam,
Verdeelde zich een iedere stam:
Van Joppe tot aan Jericho,
Was 't niet dan roof en plunderen.
O, vader Abraham! enz.

Vorst David ook nog lang daarna,
Beloerde buurvrouw Bathzeba,
En liet uit vriendschap Uria
Doorschieten als een schuimspaan.
O, vader Abraham! enz.

't Was ook wat moois, toen Absalon
Op 't duivenplat van Ester klom,
Men kan er 't ongeschiere stuk

Van mousje zoo uit proeven.
O, vader Abraham! enz.

Baas Salomon die leepe vent,
Zijn oude streken zijn bekend,
Verzaakte om 't vreemde jufferschap
De wet en de profeten.
O, vader Abraham! enz.

Zoo is 't gegaan, en gaat het nog,
Die schalkerij en dat bedrog
Bezielt de natie en 't gemeen,
Tot schand van 't goede Nazareen,
O, vader Abraham! enz.

N°. 26. Zedige vrijaadje.

Wijze: *Rijs Phebus rijs! enz.*

DORIS.

Aanminnig voorwerp van mijn liefde,
Om wien ik zucht, mijn Clorimeen!
Besef mijn smart, gij zijt alleen
De schoone die mijn boezem griefde;
Sla eenmaal acht
Op Doris klagt,
Zoo wordt, zoo wordt, mijn droevig leed verzacht.

CLORIMEEN.

Zwijg, herder! staak die nare toonen,
Ik kies de vrijheid voor den dwang,
De vrucht der min is somtijds wrang;
Verklaar uw hart aan andre schoonen,
Ik leef alleen,
Laat mij met vreên,
Mijn vee, mijn vee, schenkt mij meer zaligheên.

DORIS.

Nogmaals, o bloem der herderinnen!
Ik sterf gewis, zoo gij mij niet
Verzachting in mijn lijden biedt;

Ach! waarom wilt gij niet beminnen?
'k Schenk u terstond,
O rozenmond!
Al 't vee, al 't vee: schenk mij meer zoetigheên.

CLORIMEEN.

Welaan, ik wil mij slechts bedenken,
Kom morgen, als de zonneglans
Weer oprijst langs den Hemeltrans;
Doch als ik u mijn hart zou schenken,
En 'k werd uw vrouw,
Zou dan uw trouw,
Altijd, altijd: bevrijd zijn van berouw?

DORIS.

Wat vreugd, ik zie mijn heilzon rijzen,
Aanbiddlijke Engel! hoor mijn eed:
Geen straf is voor mij ooit te wreed,
Zoo 'k met de daad niet zal bewijzen,
Mijn Engelin,
Mijn zielsvriendin!
Dat ik, dat ik, u waarlijk trouw bemin.

CLORIMEEN.

U, Doris! zij mijn hart geschonken,

DORIS,

'k min u eeuwig, Clôrimeen!

CLORIMEEN.

Kom treên wij zamen stulpwaarts heen.

DORIS.

Dank, Goôn! die mij dus toe wilt lonken.

DORIS en CLORIMEEN.

Welaan, elk mint
Dan deugdgezind,
Tot dat, tot dat, de dood dien knoop ontbindt.

N°. 27. Wiegelied.

Men lei weleer,
Mij jong en teêr,
In 't schommlend wiegje neder;
Ik werd gesust,
Gestreeld, gekust,
Gekoesterd, zorglijk teder;
Dus opgepast,
Had ik nooit last
Van koude, togtje of windje;
Men wiegde mij,
En zong er bij:
Van suja, suja, kindje.

Zoo groeide ik op,
En kreeg een pop,
Waarmeêik vrolijk speelde;
Niets dat ik had,
En met mijn schat,
De pop, niet vriendlijk deelde:
Ik kreeg voor haar,
Nu hier, dan daar,
Een bandje, doekje of lintje;
Bij 't wiegje zong
Mijn kindertong
Van suja, suja kindje.
Doch 'k merkte ras,
Toen 'k grooter was,
Dat 't popje mij verveelde;
Ik voelde strak,
Dat me iets ontbrak,
En wist niet wat mij scheelde.
Ach! 't was de min,
Die ziel en zin
Mijeenklaps had betooverd;
Want met één blik,
Had Frederik
Mijn jeugdig hart veroverd.

Het was zijn beê,
Mijn wensch was't meê,
Aan hem mijn hand te schenken.
't Kwam dus alras
Mij zelf te pas,
Om aan een wieg te denken;
Nu pas ik op
Een liever pop,
En zorg voor togt enwindje,
En zing, daar 't kind
De zang bemint,
Op mijn beurt, suja kindje.

N°. 28. Schoon Elsje in de stad.

Romance.

Muzijk door H. REINHOLD, Organist te *Nijkerke*.

O ja, vriendinnetjes, 't is waar, 'kwas onlangs in de stad,
Maar ach! ik ben, rond uit gezeid, niet op haar spraak gevat.
Zij praten daar zoo wonderlijk en van zoo vreemde zaken.
Ik wist niet of ze nederduitsch, dan of z' arabisch spraken.

D' een zei, er stond een lenteroos te bloeijen op mijn wang;

Die zag twee sterren in mijn hoofd, 'k werd voor mij zelve bang;
Deez' zwoer: 'k had pijlen in mijn oog, en kwam zijn nood mij klagen,
Een vierde kermde van de pijn, 'k had hem een wond geslagen.
Men gaf mij tanden van ivoor, en haar van zij (hoe raar!),
Mijn hals was van het schoonst albast, waarvoor mij God bewaar.
'k Had, zei een oude modegek (ze zijn in stad niet wijzer
Wijl ik hem uitgelagchen had, een hart van staal en ijzer.

Een dikkop kon het aan mij zien, het deed mij waarlijk pijn,
Vrouw Venus was mijn moeders naam, en ik moest Kupô zijn;
Dat noem ik liegen dat het kraakt, of zou niet ieder weten,
Dat ik de dochter van Mary en Elsje ben geheeten?
d'Een greep regt vinnig naar mijn hand;
Een ander, in de greep, (hoe valsch!) gaf me op den voet een trap;
Een derde kneep mij in de kin, terwijl mij d'andren plaagden,
En noemden mij al schimpend vast, de koningin der maagden.
Men knielde voor mij neer en zwoer (wat booze spotternij!)
'k Was, (zal ik 't zeggen?) een' godin, aanbidden moest mijn mij,
Zoo waar ik dan (ik schrikte er van, toen ik het regt doorgrondde,)
De vrouw van onzen Lieven Heer (vergeef Hij mij de zonde!)
In 't kort, men hoort in stad een taal, 't is waarlijk zond' en schand,
Zij zien ook alles anders, dan wij menschen op het land;
O neen! naar stad ga ik niet weêr; daar zijn het rare snaken,
Veel beter kan ik mij met Jan, of Pieterbuur vermaken!

N°. 29. De kers.

Letje plukte met haar handje
Heel voorzigtig kersen af,
Philis hield een aardig mandje;
Ieder kersje, dat zij gaf,
Vat zij netjes bij het steeltje.
't Mandje is vol, en 't jeugdig paar
Zet zich stil in een priëeltje,
Eet de kersen met elkaar. (*bis.*)

Letje en Philis jong van jaren,
Kenden liefde slechts bij naam;
Beiden nog zoo onervaren,
Zaten hier gerust te zaam.
Philis laat een zuchtje glippen,
Neemt de schoonste kers en legt
Die op Letjes roode lippen;
Letje bloost, doch Philis zegt:

'Laat de kers met purper prijken,
Letje! nooit zal zij uw mond
In de schoone kleur gelijken,
Mogt ik dien eens,' - en terstond
Staat hij op en kust haar teeder,
Zoo dat haar een blosje tooit,
Uitriep: 'Philis zit wat neder:
Zulke kusjes gaaft gij nooit!'

N°. 30. De Schelde.

Vloei kabblend voort langs Zeelands vruchtbre stranden,
O Scheldestroom, die Vlissings muur bespat!
Natuurlijk erf der trouwe Nederlanden,
Bescherm de vloot, die Hollands hoop bevat!
Laat d'Oosterling den Nijl en d' Eufraat noemen,
En 't vruchtbaar slijk, dat m'uit haar schoot verwerft,
Geen stroom kan ooit op zoo veel grootheid roemen.
Of werd zoo vaak met heldenbloed geverfd.

Uw aanblik kan weemoedig 't hart bezielen,
Bij stormgehuil en dondrend golfgeklots;
Uw schuimend nat breekt zwalpend op de kielen,
En stuift terug als voor een Alphen-rots:
En zie ik daar de vaan Holland wapperen,
Op 't mastenbosch, in trouw en moed zoo rijk,
Dan - rolt een traan!.... o praalgraf veler dapperen,
O Scheldestroom!.... vereeuwigd door van Speyk.

Gij doet ons luid in elken golfslag hooren,
Hoe eeuwen roems vóór ons zijn weggevloeid;
Hoe Spanjes trots in uwen stroom moest smoren,
En 't Zeeuwsche volk Davila heeft geboeid;
Hoe stroomend vuur van Alba's zeekasteelen,
Door hen verbrand, uw baren koken deed;
Hoe 't nageslacht ook in dien roem mogt deelen,
Daar 't op uw stroom fier voor zijn regten streed.

Vloei kabblend voort, o stroom aan 't land geschonken,
Door 't edelst en 't getrouwste volk bewoond!
Nooit wordt uw vaart in vreemden boei geklonken;
Dat Hollands eer steeds op uw golven troont.
'k Zie 't *Luctor et Emergo* schittrend blinken.
God! hoor den eed.... die eens de Ruiter deed:
‘Eer zal dit oord in uwen vloed verzinken,
Eer 't Zeeuwsche volk zijn land en vorst vergeet.’

Nº. 31. Tooneel-aria.

Wijs: *Femmes voulez-vouz éprouver.*

De Vader.
Ik wist de vrouwtjes, in mijn tijd,
Door mijn gezigt tot min te trekken;
Maar ach! ik ben de krachten kwijt,
Nu mij de grijsheid komt bedekken;
Nogtans, in mijnen ouderdom,
Hoor ik nog naauwlijks 't woord van paren,
Of de oude lust komt wederom;
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis.*

De Moeder.
Toen ik nog zonder rimpels was,
Wist ik een ieder te behagen;
Een kus, een wenkje op zijn pas,
Deed mij het hart vol liefde jagen;
Maar, nu ik een oud besje wordt.
Hoor ik nog gaarne 't woord van paren,
Ik voel dat ik nog niet verdor;
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

De Zoon.
Als ik in een gezelschap kom,
Vol van jeugd en bevalligheden,
Dan ben ik altoos wellekom,
En wordt van ieder aangebeden;
De dochter ziet mij vriendlijk aan,
De moeder laat haar stuurschheid varen,
Het besje laat haar spinwiel staan,
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

De Dochter.
Als mij dan een jong heertje groet,
Welgemaakt van lijf en leden,
Voel ik een vreugd in mijn gemoed,
En wensch om in den echt te treden;
Ofschoon mijn moeder daaglijks zegt
Geen kind moet denken aan het paren,
'k Wensch toch te treden in den echt,
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

De Knecht.
Al ben ik maar een arme knecht,
Ik voel mijn hart door min ontstoken,
'k Zou gaarne treden in den echt
Met Trijntje die zoo goed kan kooken;
Maar ach! ik kan niet uit mijn huur,
Anders zou ik het spel wel klaren,
Ik ben van top tot teen vol vuur,
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

De Meid.
Als ik des vrijdags schrob de straat,
Zie ik de jongmans om mij springen,
Zij spreken zulke aardige praat,
Ja, van heel wonderlijke dingen;
Jan Losbol gaf mij laatst een zoen,
En zei, als ik met u mogt paren,
Dan zou 'k het nog wel anders doen:
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

Te Zamen.
Als heel de wereld is verliefd,
Moet ik wel van mijn zinnen raken,
Ontvangt een kus als 't u belieft,
Nog een, het zal wel beter smaken;
Komt, vrienden! kust nu vrij in 't rond,
Laat ons den zang met kussen paren,
En roepen als uit eenen mond,
De min, de min ziet naar geen jaren. *bis*.

N°. 32. De kamp om de bruid.

Een edelman, de schrik van 't ronde,
Was als een leeuw zoo sterk van kracht,
Toch werd zijn hart een diepe wonde
Door LINAAS oogjes toegebragt.

Men zag den held ten hove varen,
Met pracht en zwier en lans en zwaard,
Een schoonheid had voor zestien jaren,
Den keizer 't lieve wicht gebaard.

Heer keizer wees mijn dienst gedachtig,
Geeft mij uw bastaardkind tot vrouw;
Heer SIMSON, och, dat spijt mij machtig,
Een ander vroeg haar ook tot vrouw.

De Spanjaard aan mijn hof verbonden,
Die met zijn brakken op de jagt,
Weleens in twist raakt met uw honden,
Heeft dat verzoekschrift ook gebragt.

Gij zijt de zuilen van mijn staten,
De beste stroopers van het woud,
'k Wil aan een tweestrijd overlaten,
Wie uwer met mijn dochter trouwt.

Don PEDRO had gespierde knuisten,
Was trotsch en stout en groot en grof,
En zwoer dat hij, met eigen vuisten,
Kon vechten tegen 't gansche hof.

Zij werden plegtig opontboden,
Gedagvaard in de ridderzaal,
En bogen zich voor de uitgenooden,
Gewapend en gekleed in staal.

En LINA, 't hoofd gekapt met rozen,
Gedost in 't witte bruiloftskleed,
Scheen van vermaak en vreugd te blozen,
Dat zij den oorlog woeden deed.

Maar, mannen, onversaagd in 't vechten,
Zoo sprak de vorst op luiden toon,
Is 't nu wel tijd om loof te hechten
Aan uwe onwelkbre lauwerkroon?

Het geldt een bruid, een bruid mijnheeren,
En wie haar krijgt tot tijdverdrijf,
Kruipt liever heelhuids in de veêren,
Dan met de vellen van het lijf.

Daarom legt af de heldenklingen,
Legt panster, helm en schild ter aard;
Er zijn nog andere worstelingen,
Waarbij men lijf en bloed bespaart.

Ontrijgt de laarzen, toont de sokken,
De knieband los, de handschoen weg,
De kraag en wambuis uitgetrokken,
Doet, wakkre ridders, wat ik zeg.

Ze ontkleeden zich tot de onderpakken,
Gehoorzaam aan des keizers last,
Dus brengt de knaap twee linnen zakken,
En houdt ze in diepen eerbied vast.

Grijpt, riep de vorst, grijpt elk den uwen,
   En hij, die 't zoover brengen kan,
Om d' andren in zijn zak te duwen,
   Die, zweer ik, is mijn dochters man.

De ridders stonden zeer verlegen,
   En rood in 't sneeuwwit onderpak,
Toch bogen zij gedwee en zwegen,
   En grepen den verwenschten zak.

Zij hoorden, 't oog van spijt in tranen,
   De krijgsklaroen het teeken slaan,
En vlogen, als gehitste hanen,
   Verwilderd op elkander aan.

Zij sloegen met geduchte knepen,
   De knuisten om elkander heen,
Maar doken voor elkanders grepen,
   En rolden als een kluw ineen.

Het krakend lijf wrong heen en weder,
   Het zweet droop af van 't hangend haar,
Daar wierpen zij elkander neder,
   En rolden rond en om elkaâr.

De kop des Spaanschen don lag boven,
   En bijna had hij, vlug en rap,
Den anderen in den zak geschoven,
   Maar de andere was den don te knap.

Hij, SIMSON, greep met stalen vingeren
   Held GOLIATH bij 't regterbeen,
En smeed, na driemaal rondom slingeren,
   Hem in den zak van top tot teen.

Daar ving de lofkreet aan te stijgen,
   Daar klonk trompet en zegetoon,
En SIMSON lei met plegtig zwijgen,
   Don GOLIATH voor 's keizers troon.

De don droop af, ter dood verlegen,
   De schoone bruid kwam aangesneld,
En riep den dappren ridder tegen:
   Ontvang mij onverwonnen held!

N°. 33. De bloemist.

Wijze: *Venez, venez dans mon parterre.*

Gij die behagen schept in bloemen,
Treed binnen in mijn bloemenhof,
Ik heb voor aller wenschen stof,
En mag op keur van schoonheid roemen;
Op dezen welbeplanten grond
Kan men zijn keur den teugel vieren,
Men moet op dit benedenrond,
Het levenspad met bloemen sieren.

'k schenk '*t Kruidje roer mij niet* den fijnen,
Deez' *Blaauwe Klokjes* aan den gek,
Deez' *Gouden Knopjes* aan den vrek,
Narcissen aan die schoon wil schijnen,
Den *Scherpen Esdoorn* aan den nijd,
Slaapbollen schenk ik aan den tragen,
Deez' *Wilgentakjes* aan de vlijt,
De *Zonnenbloem* die gunsten vragen.

Den helden schenk ik deez' *Laurieren*,
Deez' *Duizendschoontjes* aan de jeugd,
Deez' *Blanke Lelie* aan de deugd,
En *de Eik* zal 't hoofd der burgers sieren;
Den *Populier* den babbelaar,
De *Bloeijende Aloë* den grijzen,
Dit *Judasgeld* den woekeraar,
Die *Passiebloem* schenk ik den wijzen.

Aan smachtende Sentimentelen
Schenk ik het *Juffertje in het Groen;*
Zij die verliefde wenschen voên,
Zal ik met *Myrthe* en *Roos* bedeelen,
Mijn liefdesvoorwerp zal me altijd
Hoe langer en hoe liever wezen,
Aan haar heb ik een *Roos* gewijd,
Waaraan geen doornen zijn te vreezen.

Aan onzen goeden dappren Koning
Wordt al wat fraai is aangeboôn,
Aan zijnen dierbren oudsten zoon

Strekk' *Palm* en *Lauwer* tot belooning;
Den *Gouden Regen* aan ons land,
De *Olijf* aan alle Mogendheden,
Maar ieder vuige dwingeland
Stell' zich met *Duivelsbrood* te vreden.

No. 34. Romance.

Wijs: *Arm en nedrig is mijn hutje.*

Wreed gescheiden lievelingen,
Die den tijd in tranen slijt,
Aan wiens diep gewonde harten
De aarde niet een traantje wijdt,
Als 't gevoel der eerste scheiding
Uw geprangden boezem knelt,
En geen hartverlichtend traantje
Aan uw brandend oog ontsnelt.

Zet u dan, in stille nachten,
Op een eenzaam kerkhof neêr,
In 't gevoelloos rijk der dooden
Vindt uw ziel haar kalmte weêr;
Ziet de bleeke maan verrijzen,
Als zij boven de akkers klimt,
En in 't lange gras der graven
In haar kwijnend schijnsel glimt.

Wellust van 't gevoelig harte,
Stille, bleeke, kuische maan,
Gij ontlast den bangen boezem
Dikwerf van een teedre traan.
Ach, wat is de wereld ledig
Voor een diepgewonde ziel,
Die, bij 't eenzaam ommedoolen,
Nooit geen mensch te beurte viel.

Hoort het treurig lied der tortels,
Die haar trouwe gade derft,
En op neêrgebogen wilgen
Van gevoel en liefde sterft.
Reine, zuivre, ware liefde

Vindt haar loon toch schaars op aard;
Haar genot is in den Hemel
Voor 't gevoelig hart bewaard.

Dáár is alles liefde en eenheid,
In een eindeloos verschiet,
Harten, voor elkaâr geschapen,
Scheidt de GOD der liefde niet:
Wreed gescheiden lievelingen,
Slijt ge uw dagen in geween,
't Donker graf zij uw vertroosting,
O de tijd vliegt spoedig heen.

Nº. 35. Aan Fannij.

Ja Fannij, ja, een milde zegen
Van voorspoed, rust op al uw wegen,
Mijn roem en goudzucht zijn voldaan,
Dan ach, hoezeer mijn hart mag zwoegen,
Het smaakt geen aasje van genoegen,
Gij dierbaar meisje mist er aan.

Een hut van klei aan 't eind der aarde,
Een plekje gronds van luttel waarde
Blijft in mijn oog een grooter schat,
Dan al 't vermogen van een koning,
Indien ik, in mijn schaamle woning,
Uw boezem tot mijn rustplaats had.

O! zoet herdenken vol van smarte,
Toen slechts een teêrgevoelig harte
Mijn eenige bezitting was,
En ik, aan uwe zij gezeten,
Van elk miskend, van elk vergeten,
Mijn rijkdom in uw oogen las.

Ach als ik dan van liefde dronken,
Zoo zalig in uw arm gezonken,
Dan kuste ik uw lippen teêr;
Dan sprak ons hart, en wij, wij zwegen,
Ik wenschte, en alles was verkregen,
Mijn hart dat had geen wenschen meer.

Vaak was ik in mij zelf verloren,
Als ik het zacht gedruisch mogt hooren
Dier kalme beek met effen plas,
Wier zachte boord, op duizend plekken,
Nog tot getuigen kan verstrekken,
Hoe zalig eens uw minnaar was.

N°. 36. Lied aan de meisjes.

Ik huldig nimmer in mijn zang,
Van logen vrij en vreemden dwang,
De gloriezon der rijken;
Maar als ik soms te zingen tracht,
Dan zal voor 't dierbaar schoon geslacht
Altijd mijn achting blijken.

Dat ik geen kroon of schepter draag,
O meisjes! dat vergeet ik graag,
Ik kan dat speelgoed derven;
Maar als mijn borst geen liefde draagt,
Geen meisje naar mijn lied meer vraagt,
Dan wil ik liever sterven.

Van al wat edel is en schoon,
Draagt, meisjes! gij de rijkste kroon,
In hemel en op aarde,
En stelt ge op deugd en onschuld prijs,
Dan roemt eenmaal, in 't paradijs,
Ook 't englendom uw waarde.

N°. 37. Het vrolijke meisje.

Ik ben een meisje frisch en jong,
En ben, God lof! nog vrij,
Ik haat een treurend hangend hoofd,
Romannen-zotternij.

Ligt vliedt mijn bloed, ik min de scherts,
Ik min de zang en dans;
Mijn rijkdom is een vrolijk hart,
Mijn kroon een bloemenkrans.

Ik ben als moeder Eva was,
Wat ijdel, los van zin;
Nieuwsgierigheid, nieuwsgierigheid,
Gij zijt het die ik min.

Ik vlugt ook voor de mannen niet;
Mama heeft mij verklaard,
Wij arme meisjes zijn alleen
Om hunnen wil op aard.

Daarom sluipt in mijn vrolijk hart
Geen zotte trotschheid in;
Heil mij, dat ik een meisje ben,
Gezond van ziel en zin!

N°. 38. Aan Eliza.

Wijze: *Langs het distlig pad der aarde.*

Eliza! 'k zag u en ik minde,
Liefde is beschroomd, ik minde en zweeg,
'k Was niet bij u, maar ik beminde:
'k Wanhoopte niet en ik verkreeg.
Ik zag uw oog, zoo fier zoo vurig,
Mij zoeken, staren steeds op mij,
Heil liefde lonkten mij uw oogen,
En deze blik was veinzerij. *bis.*

Toen ik voor 't eerst, aan uwe voeten,
De taal der liefde u hooren deed,
Verstiet uw hand mij niet, Elize!
Uw mond goot balsem op mijn leed;
Ik drukte een kus op uwe lippen,
Gij wendt het hoofd, het rust op mij;
Een kus brandt ook op mijne lippen,
En deze kus was veinzerij. *bis.*

Herinner u dien schoonen avond,
Elize! toen 'k, met u alleen,
In 't somber mirthen-boschje dwaalde,
De liefde zweefde om ons heen;
‘Ik min u,’ zeiden uwe lippen,

‘O leef gelukkig, leef voor mij!’
Gij noemdet mij uw vriend, uw minnaar,
En deze taal was veinzerij. *bis.*

Een ander biedt gij uwe lippen,
Een ander noemt gij uwen vrind;
Een ander maakt uw kus gelukkig,
Heeft hij u meer dan ik bemind?
Eens zwoert gij: slechts voor mij te leven,
En ook deze eed was veinzerij;
Elize! 'k zwoer voor u te sterven:
Vaarwel! straks is uw minnaar vrij. *bis.*

N°. 39. De tijd.

Nimmer moê gerende tijd,
Voerman, die den wagen rijdt
Over bergen en door dalen!
Laat mij, laat mij ademhalen;
Waartoe jaagt gij in galop?
Voerman! houdt eens even op.

Welk een onafzienbaar end,
Hebt gij rustloos afgerend,
Zonder pleistren, zonder poozen,
Over doornen en langs rozen,
Onverdacht op weg en spoor,
Tusschen klip en afgrond door.

Vijfentwintig jaren lang
Holt gij met gezweepten gang,
En vergeet uw span te stallen,
Schoon door 't noodweêr overvallen;
'k Zit te duizlen van d' orkaan, ...
Voerman! leg eens even aan.

Sneller dan een bliksemschicht,
Snort mij alles voor 't gezigt;
Wat zich opdoet aan mijne oogen
Is als rook voorbijgevlogen:
Waar ik ginds den blik op sla
Laat ik aanstonds achterna.

Gistren joeg uw dolle vaart
Toomloos door een rozengaard,
Waar ik bloemen dacht te plukken;
Maar gij bleeft mij voorwaarts rukken:
Ik vertrad den schoonsten knop,
En den dooren greep ik op.

Keer eens, zwenk eens, snel en vlug,
Voerman, langs uw baan terug;
'k Heb op reis zooveel vergeten,
En verloren en versmeten:
Hou eens op toch, keer eens weêr!
Maar gij hoort of keert niet weêr.

Waar toch met die drift naar toe?
Jaagt gij dan uw rossen moê,
Om den slagboom te eer te winnen,
Waar geluk en rust beginnen?
Waar dan stuit uw dolle draf?
Alles antwoord: ‘aan het graf!’

Daar helaas! en daar alleen,
Loopt het hobbelig rijpad heên,
Dwars door bui en onweêrsvlagen;
Daar verlaat ons pijn en plagen,
Daar ontsluit de rust de poort ....
Voerman! rij in Gods naam voort!

N°. 40. Bruilofts-zang.

Wijze: *Femmes*, *voulez-vous éprouver.*

Toen 't eerste paar zich zaamverbond,
In Edens bloemenhof besloten,
Klonk nog geen feestbokaal in 't rond,
Want ziet, het had geen dischgenooten.
Dan, 't pluimgediert zweeg echter niet,
En kwam dien echt met lof bekroonen,
Ja 't kweelde een treffend bruilofts-lied,
Om 't juichend paar zijn vreugd te toonen. *bis.*

't Veld was de groene bruiloftsdisch,
Waarop geen kok zijn kunst deed pralen,

Men vond aldaar gebraad noch visch,
Maar 't lekker ooft uit bosch en dalen:
Klaar water vloeide in plaats van wijn,
Doch liefde mogt het feest bekroonen:
Men kan met weinig vrolijk zijn,
Als liefde en vreugd het hart bewonen. *bis.*

Lof zij nogtans deez' later tijd,
Nu wij den disch met smaak zien sieren!
Men is wel eens zoo sterk verblijd,
Als groot gezelschap feest mag vieren.
Mogt Adam vrij zijn bruigomschap
Met teugjes water mild bekroonen,
Wij houden 't met het druivensap,
Om 't huwend paar meer vreugd te toonen. *bis.*

U dan, die heden zijt gepaard,
U willen wij ter eere klinken,
Wordt niet uw wijn door ons gespaard,
Het is om op uw heil te drinken.
Doet liefde u reeds gelukkig zijn,
Ook vriendschap moog uw hart bewonen!
Wij brengen u deez' beker wijn,
Om onze vriendschap u te toonen! *bis.*

N°. 41. Zeemans-hoop.

Wijze: *Wat wordt het laat*, *de klok enz.*

Hoerah! hoerah! ik druk den grond
Van 't lieve Vaderland.
De hoop des zeemans is vervuld,
Nu zorgen aan een kant,
En voort naar vrouw en kind,
Die God geev' dat ik vind,
Zoo vrolijk en zoo opgeruimd
Als ik, hun trouwste vrind.

Maar hoe, ach ja, bij weêr en wind!
Daar komt reeds 't hartlijk wijf,
Met mars en top en bramzeil bij
Vliegt zij mij al op 't lijf.

Dag, allerbeste *Mie!*
God dank, dat ik u zie,
Nu is mijn hoop geheel vervuld,
'k Heb *Wim* ook op mijn' knie.

Kom bottelier, tap nu eens in,
Een oorlam kan geen kwaad,
Maar meer ook niet, want bij Neptuin,
'k Weet niet waar 't hoofd mij staat.
Aan boord noemt elk me een vent,
Maar hier deug ik geen cent,
Voort, waterlanders, pakt u voort,
Zulk tuig ben 'k niet gewend.

Wel *Mie!* wel allerbeste *Mie!*
Dat had je niet gedacht;
Gewis had niemand ons zoo gaauw
In 't vaderland verwacht;
Maar 't ging ook flink van top,
Door 't ruime noorder sop,
Toen was 't op eens: *'k zie land vooruit!*
En al het volk sprong op.

Want van elk zeeman is de hoop
Altoos naar 't vaderland;
En weg is 't uitgestane leed,
Daagt voor zijn oog het strand.
Dan, tusschen bank en klip,
Stuurt hij met zorg het schip,
Opdat de rijk geladen kiel
Den koopman niet ontglipp'.

Zoo deden wij ook, hartlijk wijf!
En nu ben ik reeds hier,
En blijf, is alles goed en wel,
Gewis een maand drie, vier;
Dus wees maar wel te vreê,
'k Breng geld en goed u meê,
Genieten wij ons eerlijk deel,
De vruchten van de zee.

Maar hebben wij nu overvloed,

Dan dient er wat gespaard;
Want eens toch komt de tijd der rust,
Dat *Janmaat* niet meer vaart.
Een kus dus op de koop,
Een hoerah! hoe 't ook loop.
De rust wordt toch, mijn lieve *Mie!*
Ook eindlijk 's Zeemanshoop.

N°. 42. Toast aan liefde en wijn.

Wat worden de Turken toch schandlijk bedrogen,
Als men hun ontzegt den voortreflijken wijn,
Hoe kwam de profeet aan den gruwzamen logen,
Dat 't drinken van druivenbloed zonde zou zijn.
Neen, hij die niet huldigt den kostlijken wijn,
Hij moet wel een schaapskop als Mahomed zijn.

Hoe kon toch die dwaas zulk een zotheid verzinnen,
Terwijl hij de lonkjes der schoonen vereert?
De wijn toch kweekt liefde, bevordert het minnen,
En Amor verschijnt niet waar hij wordt ontbeerd,
Ja, hij die met Mahomed 't druivenbloed haat,
Verdient dat elk meisje zijn zoentjes versmaadt.

'k Eerbiedig den Sultan, om u lieve schoonen,
'k Heb reeds aan zijn leer menig offer gebragt,
En 'k zal weer als Turk me aan uw lipjes vertoonen,
Zoo volg ik den koran bij 't schoone geslacht;
Ja, 'k wil in de liefde steeds Muzelman zijn,
Een Hollander echter bij d' edelen wijn!

N°. 43. Air.

De *Roos* prijkt door haar zachte kleuren,
De *Lelie* door haar majesteit,
De *Anjelier* door zuivere geuren,
't *Viooltje* door haar nedrigheid.
De *Oranjebloem*, de bloem der helden,
Heeft in mijn oog den schoonsten gloed,
Zij praalt in Zeeland's vruchtbre velden,
Als 't beeld van *trouw*, *beleid* en *moed.*

N°. 44. Drinklied.

Wijze: *Sehept vreugde in 't leven.*

Komt vrienden, lustig,
Wipt 't kurkje van de kruik,
En vult de glazen,
Naar oud gebruik.

Wij drinken en wij plengen hier
Geen *Franschen* wijn met *Franschen* zwier,
Maar, naar voorvaderlijk gebruik,
Het bier met volle glazen.
Komt vrienden, lustig, enz.

O smaalt toch onzen feestdrank niet,
Hij geeft ons waarlijk nooit verdriet,
Maar groot genot tot kleine prijs,
En maakt ons kloek en wakker.
Komt vrienden, lustig, enz.

Ei ziet ons glas met lekker bruin,
Hoe bruischt de wit beschuimde kruin!
Ja, steekt de lippen vrij vooruit,
Om 't edel nat te smaken.
Komt vrienden, lustig, enz.

En klinken we ook wat veel in 't rond,
Toch blijft ons hoofd en hart gezond,
En voelen we ook den zachten gloed
Door bloed en ad'ren zwellen.
Komt vrienden, lustig, enz.

Beklagenswaard is hij gewis,
Wiens hart reeds zoo verbasterd is,
Dat slechts de kracht van geestrijk nat
Bij hem de vreugd kan wekken.
Komt vrienden, lustig, enz.

Wie andren drank ook noodig heeft,
Eer blijdschap hem door 't harte zweeft,
Wij zijn bij vaderlandschen drank
Gelukkig en tevreden.
Komt vrienden, lustig, enz.

En wijden wij soms ook een dronk,
Zoo is de wijndamp niet de vonk,
Die, of in 't hoofd of in het hart
De geestdrift moet doen gloeijen.
Komt vrienden, lustig, enz,

Want met het boordevolle glas,
Dat bruischt als of 't *Champagne* was,
Stemt ieder onzer hartlijk in:
Voor Vaderland en Koning.
Komt vrienden, lustig, enz.

N°. 45. Tevredenheid.

Gij die het waar genoegen mist,
En altoos met uw noodlot twist,
Wilt naar mijn liedje hooren. *bis.*
Het geeft, o vrienden! geld noch goed,
Maar kweekt de rust in uw gemoed,
En doet de vreugd herleven. *bis.*

Heeft u fortuin niet mild bedeeld,
Met specie, die de zinnen streelt,
Laat dit uw hart niet kwellen. *bis.*
Wanneer de slaap uwe oogen sluit,
Dan telt de vrek zijn schat eerst uit,
En gij hoeft niet te tellen. *bis.*

Kunt gij niet, als de groote liên,
Veel spijzen op uw tafel zien,
Wilt toch tevreden zwijgen. *bis.*
En denkt, wat baat er menig schaal,
Waar men zich vóór het middagmaal
Den buik eerst toe gaat rijgen. *bis.*

Wordt ook de wijn bij u niet mild
Met roekelooze hand gespild,
Het zal u niet doen dwalen. *bis.*
Want waar geen wijn vloeit uit de kan,
Daar blijft de wijsheid in den man,
Drinkt wat gij kunt betalen. *bis.*

En rust gij op geen kanapé,
Of zacht gespreide legersteê,
O! zulks doe u niet blozen. *bis.*
Hij, die de rust in 't hart bewaart,
En door geen misdaad wordt bezwaard,
Slaapt overal op rozen. *bis.*

Tevredenheid is slechts de schat,
Die 't waar geluk in zich bevat,
Houdt vrienden, haar in waarde; *bis.*
Want treden we eens de wereld af,
Wat zijn de schatten dan bij 't graf?
O! slechts een handvol aarde. *bis.*

N°. 46. Adagio.

O! hoe snel vliên onze jaren,
Vrolijk die der kindschheid weg,
Gulde tijd van zuivere vreugde,
Vrij van zorg en overleg!
Waar toch, waar toch vliedt gij henen,
Gunt gij ons geen blijdschap meer;
Keer terug gij schoone tijden,
En verlaat ons nimmermeer.

Duistre toekomst, gij baart zorgen
Aan dit jeugdig kloppend hart:
Daar de lente van ons leven
Kommer, angst en droefheid tart.
Ja, die zorgen zijn behoefte,
Zij beperken onze vreugd;
Maar ook tevens zijn die zorgen
Steunpilaren voor de deugd.

Als de minnaars ons omringen,
Zijn wij 't minst van zorgen vrij;
Als zij onze schoonheid roemen,
Is die taal meest vleijerij.
Nimmer is men, in dit leven,
Meer aan rampen blootgesteld,
Daar men midden in de vreugde,
Meest de droefheid tegensnelt.

N°. 47. De beste stuurlien staan aan wal.

Wijze: *Wie praalt aan 't hoofd der heldenstoet.*

O vrienden, die de levenszee, bevaart,
En in de toekomst van de reê, soms staart!
Stoort nimmer u aan dwaas gekal; -
De beste stuurliên staan aan wal,
Aan wal, aan wal, aan wal.

Zoo menig zit op zijn gemak, aan strand,
En houdt bestendig op zijn zak, de hand;
Maar zegt, wie hij ook varen ziet:
'Hoe sturen zij de schuit in 't riet!
In 't riet, in 't riet, in 't riet!'

Een ander spreekt bij tegenwind: 'o wee!
Die daar aan 't roer staat is een kind, op zee;
Hij heeft verstand van wind noch tij,
En valt voorzeker zoo in lij!
In lij, in lij, in lij!'

Dan roept er een: 'Ei doe in 't zeil, een reef.'
Een ander: 'Boegspriet mast en treil staan scheef.'
Een derde schreeuwt bij voor den wind:
'Te loever 't roert!' of 'Wend gezwind!
'Gezwind, gezwind, gezwind!'

En zien zij naar het schip van Staat, eens uit,
Dan heeft de stuurman 't, hoe het gaat, verbruid,
Al staat, wat hem op zee weervoer,
Hij even rustig steeds aan 't roer,
Aan 't roer, aan 't roer, aan 't roer.

Dan is 't: 'De lading heeft geen borg!' het schreeuwt:
'Het vaartuig is niet eens met zorg, gebreeuwd.
'De kiel vernielen worm en vuur,
'En de equipage is te duur,
'Te duur, te duur, te dnur.'

Doch zag men hem aan 't roer eens staan, ik meen,
't Zou anders, maar niet beter gaan, o neen!

Want eeuwen staafden 't spreekwoord al:
De beste stuurliên staan aan wal,
Aan wal, aan wal, aan wal.

Nº. 48. Aria.

Langs het distlig pad der aarde
Zwierf ik eenzaam treurig rond;
't Roosje had voor mij geen waarde,
Wijl het onder distlen stond;
'k Dwaalde zonder gezellinne,
Eenzaam door de wereld heen,
'k Zocht alom een hartsvriendinne,
Maar, helaas! ik vond er geen. *bis.*

Dikwerf zweefde hart en oogen
Naar een bloozend meisje toe;
Maar altoos op nieuw bewogen,
Werd mijn hart de liefde moê,
Tot ik eindlijk, op mijn wegen,
U, mijn liefste! heb ontmoet;
Sints werd mij de liefde een zegen,
Sints ken ik geen tegenspoed. *bis.*

Dierbre! ja, gij schiep een eden
Uit deez' aardsche woestenij,
'k Ben nu met mijn lot tevreden,
Want gij deelt uw lot met mij;
Waarom zon mijn mond dan klagen?
Vlugt dan kommer, vlugt verdriet,
'k Zie een reeks van blijde dagen
In het wolkenloos verschiet. *bis.*

'k Heb het reinst genot gevonden,
Nu ken ik geen bittre smart:
Gij goot balsem in de woonden
Van mijn afgefolterd hart;
'k Zal voor ramp noch stormen vreezen:
Meisje, aan mijn hart zoo waard,
Gij zult mijn geleidster wezen
Langs het distlig pad der aard. *bis.*

N°. 49. De liefde.

Wijze: *Renaldino.*

Waarom moet een meisje blozen,
Als zij 't woordje liefde hoort; *bis.*
Waarom moet zij kunstig veinzen, *bis.*
Als de liefde 't hart bekoort? *bis.*

Is de liefde dan onedel?
Is ze een grove lage drift,
Die den grooten mensch vernedert,
Voor de wijsheid tegengift?

Waarlijk, hij die dit kan wanen,
Kende nooit haar reine kracht,
't Is de wellust, die hij offers
In haar heilge namen bragt.

Zuivre, ware, trouwe liefde
Is een rijke gaaf van God,
Die den mensch verheft, veredelt,
Meer geschikt maakt voor zijn lot.

Zij ontwikkelt edle krachten,
Die nog sluimerden in 't hart,
Maakt hem minder eigen-zoekend,
Minder in zijn drift verward.

't IJdel, kort genot der zinnen,
Is haar oorsprong, noch haar doel,
't Zijn de zielen die beminnen;
Stoflijk spreekt dit zielsgevoel.

Ruim zoo ver van dieren grofheid,
Als van englen geestlijkheid,
Werkt het dier en de engel zamen
Tot haar stille zaligheid;

Gloeit zij schuldloos aan den boezem,
Spreekt zij in een smachtend oog,
Heft zij, bij bezielde kussen,
't Stil genietend hart omhoog!

Hemelgeesten zien dan vrolijk

Zulk een lievend menschen-paar
's Levens zorgen, 's levens vreugde
Teeder deelen met elkaar;

Zien het als de bloemen plukken,
Die er geuren voor zijn voet,
En, voldaan met zijn bestemming,
Worden wat het worden moet.

Waarom zou dan 't meisje bloozen,
Als zij rein, onschuldig mint,
En haar lot, haar hart, haar aanzijn
Aan een edlen man verbindt?

Bond meer ware liefde op aarde
't Lot der menschen, niet naar schijn,
Hoe veel rozen zouden geuren,
Daar nu niet dan dorens zijn.

No. 50. Het bloempje van de hoop.

In des levens rampwoestijn,
Vrienden, groeijen rozen,
Rozen, die welriekend zijn,
Groeijen in den zonneschijn,
Bloeijen er en blozen.

Maar voorzigtig, dartle hand,
Die de bloem wilt plukken!
Van de scherp gepunte plant
Rijt een vlijmende angeltand
U te valsch aan stukken.

Maar, bedrogen, schoon hij slaag',
Wie de bloem mag rooven;
Naauw ontscheurd aan tronk of haag,
Ligt haar blos verlept van vaag,
En haar bloei verstoven.

Vrienden, och! de roos verbleekt,
En verlokt niet langer:
't Afgedorde knopje breekt,
Maar de doren wast en steekt,
Van besmetting zwanger.

De open wonde gaapt en bloedt,
   En verdiept bestendig;
De angel knaagt en bijt en wroet,
En verpest met gift en gloed,
   En verzweert inwendig.

Vrienden, wie hij boort in 't hart,
   Zorgloos voor 't verrassen;
Staan uw wonden droef en zwart,
Ik weet balsem voor uw smart,
   'k Weet er kruid voor wassen.

't Is niet als de roos van fleur,
   Doodlijk in 't bekoren;
't Is van onverpesten geur,
Groen en onvernist van kleur,
   Zonder valschen doren.

't Schiet en bot uit slijk en stof,
   Schoon het rampen regent;
't Groeit en bloeit in elken hof,
Tot des wijzen planters lof,
   Die onze akkers zegent.

Teistren ons de orkanen wreed
   Met hun distelroede,
Kwijnen we aan den angelbeet,
En belacht het lot ons leed,
   In verstaalde woede:

't Kruidje spreidt zijn geuren rond,
   Balsemzoet van wasem:
Legt het op uw diepste wond,
Straks zijn lijf en ziel gezond,
   En het hart haalt azem.

Weegt u 't hangend hoofd te zwaar,
   Door de ramp gebogen,
Riekt het lagchend kruidje maar,
Aanstonds is de hemel klaar,
   En de damp vervlogen.

Moet gij gindsche bergen op,

Dwars door netelstruiken,
Staroogt op den steilen top:
't Kruidje staat, in vollen knop,
Op de kruin te ontluiken.

Loeit, met aklig schrikgeluid,
De afgrond ginds u tegen,
Als zijn kaak zich opensluit,
Tilt het kruidje 't hoofd er uit,
En het wasemt zegen.

Wien dan 't gift in de adren sloop,
Laat hem 't kruidje rieken,
Zoek' hij 't, waar zijn voetpad loop',
't Is het bloempje van de hoop,
Plukt het, arme zieken!

't Is dat bloempje, rein van fleur,
Argloos in 't bekoren;
't Is dat bloempje, zoet van geur,
Groen en onvernist van kleur,
Zonder valschen doren.

Neemt en tast en riekt het vrij,
Kweekt het in den boezem;
't Opent zich, hoe guur het zij,
En bemaalt het barst getij
Met verjongden bloesem.

't Wordt een groenend schaduwdak,
Als de orkanen loeijen;
En verdort een enkle tak,
Dien de storm, in 't woeden, brak,
Duizend andre bloeijen.

Blaker ook de bliksembrand
Bloemgewas en loover,
Sla hij onzen oogst in 't zand
En verwoest hij vrucht en plant,
't Kruidje schiet er over.

Laat de roos door valschen schijn,
't Argloos hart verrassen,

Spuwt haar angel boos venijn:
Ik weet balsem voor uw pijn,
'k Weet er kruid voor wassen.

't Groeit en bloeit, met lust en tier,
Al de jaarsaizoenen;
't Praalt en pronkt tot lof en sier
Van den teedren hovenier,
Die den hof deed groenen.

N°. 51. Wapenlied.

Op, Nederlandsch braaf Batoos telgen,
Te wapen voor het vaderland!
Zoudt gij dulden, dat die snoode Belgen
U beladen met smaad en schand?
Zoudt gij dulden, dat die bandieten,
Uitschot der volken van Euroop',
Voor weinig Brabandsch geld te koop,
Ongestraft Neêrlandsch bloed vergieten?
Te wapen Batavier!
Formeert uw batailjon,
Marsch, marsch, voorwaarts marsch! *bis.*
Het Alziend Oog waakt immer over ons.

't Muitziek rot had vijftien jaren,
Rust, genot en 't vet der aard;
Maar de plunderzieke barbaren
Waren zulk een heil niet meer waard.
Bij het branden en 't vernielen,
Bij het rooven, hun eenigst doel,
Moet men tegen 't snoodst gewoel
Zich met vrijheid en liefde bezielen.
Te wapen enz.

Van Amstels reê tot aan de Schelde
Blijft steeds de oranjevlag geplant;
Al wat strijdbaar is trekt te velde
Voor 't behoud van 't vaderland.
Hoort gij 't geluid van krijgstrompetten,
Die u roepen naar 't veld van eer?

Geeft vuur! uit grof en klein geweer,
En beslist door uwe bajonetten!
Te wapen! enz.

N°. 52. Air.

Wijs: *Un voyageur passant sa vie.*

Treedt men in 's werelds herberg binnen,
Dan schenkt de moederborst ons wijn;
Heeft men de jaren om te minnen,
Dan is de *liefde* kastelein.
De *vreugde* vult ons soms den beker;
De *zorg* verkoopt ons bitter vocht;
't *Berouw* vergalt de teugen zeker,
Heeft *misdaad* ons haar drank verkocht.

Kan de *eerzucht* valschen wijn verkoopen,
Dient *schijngeluk* in haar buffet,
Zet *eigenbaat* de herberg open,
Of lokt de *wellust* ons in 't net;
Nog kan de *deugd* ons welkom heeten,
Daar zij de *zwakheid* gastvrij drenkt,
Tot eindlijk, bij een *kalm geweten*,
De *dood* ons zoete slaapdrank schenkt.

N°. 53. De jongeling bij de beek.

Aan den oever zit een knaapje,
Dat zijn bloemenkrans betreurt,
Pas gevlochten door de golven,
In de kabbling voortgesleurd.
Als die stroom zóó vloeit ons leven,
Met zijn bloemen, met zijn vreugd,
En gelijk die krans, zoo welken
Ook de dagen onzer jeugd.

Vraagt niet, waarom 's levens lente
Mij voor vreugde droefheid geeft?
Al wat ademt, ademt wellust
Telkens als natuur herleeft;
Maar voor mij brengt iedre lente

Niets dan wreede zorgen voort,
En haar zachte tooverzangen
Worden in mijn borst gesmoord.

Wat baat mij de vreugd der lente;
Wat haar schoonheid, glans en zwier?
'k Zoek slechts ééne, en, ach die ééne
Is nabij en ver van hier.
'k Strek vergeefs mijn minnende armen
Naar dit dierbaar schaduwbeeld;
Maar mijne armen blijven ledig,
En mijn hartwond ongeheeld.

Daal, o lieve, fiere schoone!
Uit uw hoogte tot mij af!
'k Strooi dan in uw schoot de bloemen,
Die de lente 't leven gaf;
Hoor het zangerige boschje,
Hoor het murmelend beekje daar:
Groot genoeg is 't kleinste hutje
Voor een zalig minnend paar.

No. 54. Klagt van een meisje, wiens minnaar voor Hasselt gesneuveld is.

Hier, hier in stilte gezeten,
Hier, waar het beekje ruischt,
Hier, hier de smarte gemeten,
Die in mijn boezem huist,
Ja, ja, de smarten, die woeden steeds in mijn huis.

Hoor, hoor mij toch, Behoeder!
Gij zijt mijn hoogste vrind;
Hoor, hoor een klagende moeder,
Die rust noch vreugde vindt.
Ja, ja, zij smeekt U, voor haar ongeboren kind.

Zijt, zijt ook met zijn vader,
Die 't wicht en mij verliet;
Breng, breng hem tot ons nader,
Die mij en het kind verliet;
Want, want de aarde is zonder hem mij niets.

Ach! ach! wil mij verhooren,
Geef mij mijn minnaar weêr,
Behoed mijn ongeboren,
Herstel mij in mijn eer.
Ach, ach! door het lijden, prangt mij de boezem zoo zeer.

Hij is voor Hasselt gebleven,
Zoo als de courant vermeldt;
Verloor daar zijn dierbaar leven,
Stierf daar als een krijgsheld.
Ach, ach! waar vlugt ik nu, wat is mijn ziel ontsteld.

Troost, troost mij dan in mijn lijden,
En geef mij moed en kracht;
Doe, doe mij eerst verblijden,
Als eens de ure is volbragt,
Dan, dan ben ik moeder, waarna ik vurig wacht.

Dan, dan, vergeet ik de smarte,
Dan onderdruk ik mijn leed,
Dan druk ik mijn kind aan 't harte,
Dat van geen zorgen weet.
Maakt, al komt hij niet weder, dat ik hem nooit vergeet.

N°. 55. Vriendschap en vrolijkheid.

Wijs: *O, groote koopman in tabak.*

Laat ons der gulle vrolijkheid
En vriendschap, die ons heil bereidt,
Thans blijde zangen wijden;
Daar vrolijkheid de smart verbant,
En vriendschap ons aan allen kant
Ten hoogste kan verblijden.

Wie haren invloed niet waardeert,
Haar Godengaven niet vereert,
Die is niet waard te leven,
Hij is en blijft een arme bloed,
En nimmer smaakt hij 't ware zoet,
Dat zij te zamen geven.

Door vriendschap hier te zaâm gebragt,

Gevoelen wij in volle kracht,
Wat vrolijkheid kan schenken,
En laat ons dus met hart en mond,
Blijmoedig juichende in het rond,
Deez' beiden hier gedenken.

Ja, schenkt de glazen dan eens in,
Dan drinken wij, vereend van zin,
Dat zij lang mogen bloeijen,
En dat de druif, die d'eedlen wijn
Ons schenkt, en ons verheugd doet zijn,
Steeds welig moge groeijen!

Nu nog de glazen eens gevuld!
Een enklen dronk wordt niet geduld,
Dit zou de vreugd verdooven;
En dat mag hier toch niet geschiên,
Althans wij zouden 't niet graag zien,
Dat men die mogt ontrooven.

Komt, drinken wij nu tot besluit,
Het derde glaasje vrolijk uit,
Dit brengt de vriendschap mede.
Dat zij, vereend met vrolijkheid,
Ons een verheugd gemoed bereidt,
Is onze wensch en bede.

Nº. 56. Het geld.

Wijs: *Gij die thans met mij zijt ter jagt.*

Wat wordt het meest bemind op aard? het geld;
Waardoor wordt heil en ramp bewaard? door 't geld;
Wat geeft een lompert kloek verstand,
En maakt hem tot een heer van 't land?
Het geld, het geld, het geld.

Wat doet den grooten zot ontzien? het geld;
En aan den gekskap achting biên? het geld,
Die anders was een Pierlala,
Wordt wijzer dan een Seneca,
Door 't geld, door 't geld, door 't geld.

Wat maakt een weetniet hoog geleerd? het geld;
En hem als advocaat geëerd? het geld;
Hij koopt dien glorierijken naam;
Waar zag men immers naar de kraam,
Voor 't geld, voor 't geld, voor 't geld.

Wat maakt den armen tot een slaaf? het geld;
En voor het oog der grooten braaf? het geld,
Die met de schijven rammelen kan,
Draagt ligt den naam van eerlijk man,
Door 't geld, door 't geld, door 't geld.

Wat maakt een leelijk meisje mooi? het geld*;*
Een vete van een ligte kooi? het geld;
Schoon Roosjes eertje is bevlekt,
Zij heeft dit vlekje toegedekt,
Door 't geld, door 't geld, door 't geld.

Leander kust Dorantes vrouw, door geld;
En nog noemt haar Dorantes trouw, voor 't geld;
Die koekoek acht zijn horens niet,
Wijl hij die fraai vergulden ziet
Met geld, met geld, met geld.

Wat maakt de kromste zaken regt? het geld;
Waarom het feit verkeerd beslecht? om 't geld;
Waarom processen uitgerekt,
Cliënten in 't verschil gewekt?
Om 't geld, om 't geld, om 't geld.

De gansche drijfveer op de aard, is 't geld;
Dus wat is 't allermeeste waard? het geld;
Geld is de spil, waar 't al op draait;
Geld is de haan, die koning kraait;
Dat geld, dat geld, dat geld.

N°. 57. Matigheid.

Wijs: *Aan al de meisjes van de stad.*

Doet alles matig, is de les,
Die Grootpapa Hippocrates
In 't Grieksch ons heeft gegeven. *bis.*

Die matig drinkt en matig eet,
Kan, zonder ziekte, pijn of leed,
Wel *honderd jaren* leven. *bis.*

Van tijd tot tijd een goed glas wijn,
Zal niemand ooit tot schade zijn;
Maar doet de kracht bewaren. *bis.*
En ook van tijd tot tijd een zoen,
Geeft moed en lust om goed te doen,
Dan haalt men *duizend jaren. bis.*

Wie dus *tien eeuwen* leven wil,
Die wandel' immer vroom en stil,
Als op fluweelen schoentjes, *bis.*
En smake in alle eer en deugd,
Bij *matigheid*, 't genot der vreugd,
Van roode wijn met zoentjes. *bis.*

N°. 58. Io vivat.

Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas!
Hoc est amoris poculum;
Dolorus est antidotum:
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas.
Dum nihil est in poculo,
Repleatur denuo,
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas!
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas!
Nos jungit amicitia,
Et vinum praebet gaudia,
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas:
Est vita nostra brevior,
Et mors amara longior,
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas.
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas!
Osores nostri pereant!
Amici semper floriant!
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas.
Jam tota Academia,
Nobiscum amet gaudia,
Io vivat! Io vivat!
Nostrorum sanitas!

N°. 59. Gij ligt mij aan 't harte.

Gij, gij, ligt mij aan 't harte,
Gij, gij, woont er steeds in,
Gij, gij, bron mijner smarte,

Weet niet hoe zeer ik u min.
Ja, ja, ja, weet niet hoe zeer ik u min.

Zoo, zoo, als ik u minne,
Zoo, zoo, min mij voortaan,
Dan, dan, zal mij van binnen,
Eeuwig het hart voor u slaan.
Ja, ja, ja, eeuwig het hart voor u slaan.

Doch, doch, durf ik vertrouwen,
Gij, gij, luchtig van aard,
Gij, gij, zoudt op mij bouwen,
Wist gij hoe lief gij mij waart.
Ja, ja, ja, wist gij hoe lief gij mij waart.

En, en, ofschoon gescheiden,
Mijn, mijn beeld u verschijn',
Dan, dan, wensch ik ons beiden,
In geest vereenigd te zijn.
Ja, ja, ja, in geest vereenigd te zijn.

Du, du, ligst mir am Herzen,
Du, du, ligst mir am Sinn,
Du, du, machst mir viel Schmerzen,
Weist nicht wie gut ich dir bin.
Ja, ja, ja, weist nicht wie gut ich dir bin.

So, so, wie ich die liebe,
So, so, liebe auch mich,
Die, die, zärtlichste Triebe,
Fühle ich ewig für dich.
Ja, ja, ja, fühle ich ewig für dich.

Doch, doch, darf ich dir trauen,
Dir, dir, mit leichtem Sinn,
Du, du, kannst auf mir bauen,
Weist ja wie gut ich dir bin.
Ja, ja, ja, weist ja wie gut ich dir bin.

Und, und wenn in der Ferne,
Dir, dir, mein Bild erscheint,

Dann, dann, wunsch ich so gerne,
Dass uns die Liebe vereint.
Ja, ja, ja, dass uns die Liebe vereint.

Nº. 60. Vriendschapslied.

Hoe zoet is 't waar de vriendschap woont,
Zij is opregt van aard;
Zij wordt met mirt en palm gekroond,
Haar glans is prijzenswaard;
Zij spoort het al tot blijdschap aan,
Wie kan haar invloed wederstaan?
Geen mensch, geen mensch, geen mensch.

De vriendschap neemt de harten in,
Nooit heeft ze een stuursch gelaat,
Zij is de zuster van de min,
Zij schuwt de twist en haat;
Ze is altijd vergenoegd van geest,
Men roem' haar op dit vrolijk feest
Met zang, met zang, met zang.

De vriendschap mint gezelligheid,
Men vindt haar nooit alleen,
Zij zelf heeft dezen disch bereid,
Zij bragt ons hier bijeen;
Elk roep' dan uit met hart en mond:
'k Verzoek uw vriendschap in het rond,
In 't rond, in 't rond, in 't rond.

Wel zoet gezelschap, dat met vlijt
Opregte vriendschap eert,
Wij wenschen dat nooit twist of nijd
Deez' zoete vriendschap keert,
Maar dat door vaster band ons hart
Vereenigd en onfeilbaar werd,
Hoezee, hoezee, hoezee!

Men vatt' dan frisch den beker aan
En klink' te zaam in 't rond,
Ten spijt van die ons wederstaan,
Wij haten valschen grond,

Ja spotten met de dwinglandij
En juichen onvermoeid en vrij,
Met vreugd, met vreugd, met vreugd.

Elk neem' het glaasje in de hand,
En bied' zijn vriendschap aan,
Men schenk het vol tot aan den rand,
't Mag *op de Vriendschap* staan;
Wij drinken 't *op de Vriendschap* uit,
Dat niets de gulle Vriendschap stuitt',
Geen ding, geen ding, geen ding!

Dat raakt ons 't hart, dat doet ons goed,
Wij doen het nog een reis.
Wat is de gulle vriendschap zoet,
Dat elk met ons haar prijz';
Zij is het voedsel van de jeugd,
Die ons gestaag het hart verheugt,
Zoo blij, zoo blij, zoo blij.

Nog eens tot slot, dan kan 't bestaan,
Driemaal is regte trant;
Eer wij van dezen disch afgaan
Biede elk nog eens de hand.
Men roepe elkander toe in 't rond:
Leeft lang, gelukkig en gezond,
Veel heil, veel heil, veel heil.

De dankbaarheid, hoe hoog geacht,
Wordt niet bij iedereen,
Zij wordt bij ons alhier betracht,
Bij ons in 't algemeen;
Heb dank tractant voor uw onthaal,
Op dit gulhartig vriendenmaal,
Heb dank, heb dank, heb dank.

De vrienden schijnen wel voldaan,
Dies ben ik zeer verheugd,
'k Neem ook hun complimenten aan,
Lang duur' nog onze vreugd;
Deez' vriendschap blijv' steeds ongeschend,
Tot aan ons aller levensend,
Hoezee, hoezee, hoezee!

N°. 61. Bezigheden.

Wijs: *Je pense à toi, dans les jours de l'absence.*

De een mint het hof en 't wijft gewoel der steden,
Kruipt voor de mode en 't vorstelijk bevel,
Stelt zijn verdienste in zich met smaak te kleeden,
Heet huwlijkstrouw en liefde kinderspel;
Hoopt op 't salet het hoogst geluk te vinden,
Veinst zich uw vriend, en streelt uw hoop met waan,
Leeft naar den tijd, en draait met alle winden,
Is slaaf van vorst en beul van onderdaan. *bis.*

Een ander wil de wetenschappen zoeken,
En kocht daartoe al wat hij koopen kon,
Begaapt den muur met fraai vergulde boeken,
En waant zich ruim zoo wijs als Salomon.
Een ander poogt al 't goud der aard' te omvatten,
Dat stom metaal is al zijn zielsbegeer;
Hij sluit zich eenzaam op bij al zijn schatten,
Staart op het goud, en wenscht nog telkens meer. *bis.*

Mij kan geen wufte pracht van 't hof bekoren,
Geen ijdele waan van wijs te willen zijn,
Ik gun den vrek zijn volle goudtrezoren,
En kies het waar geluk voor valschen schijn:
'k Belach het heil, waarnaar de dwazen zwoegen,
Op 't eenzaam veld, aan 't hart der beste vrouw
Vind ik, in middenmaat, mijn vergenoegen,
Stel mijn geluk in liefde en huwlijkstrouw. *bis.*

Heeft de eer of 't goud wel ooit een heil geschonken.
Een stoorloos heil, zoo groot als 't veld mij biedt?
Schoon star en lint op hart en schouders blonken,
De hoov'ling vond het waar genoegen niet.
Wie zal den dwaas geleerd bij boeken noemen?
En 't goud bereidt den vrek het zwaarste juk:
'K zit aan 't beekje, en omkrans mijn hoofd met bloemen,
Omhels mijn gade en smaak het hoogst geluk. *bis.*

N°. 62. De vergenoegde landman.

Arm en nedrig is mijn hutje:
Maar de rust en eenigheid

Woont er in, bij elke voetstap
Teekent zich tevredenheid.
Laat de liefde bij ons wonen,
Die ons niet dan bloemen biedt,
Dan benijd ik zelfs den vorsten
Hunne kroon en glorie niet.

Als mijn wijfje mij aan 't harte
Vrolijk als een Engel rust,
En, zich wiegend in mijne armen,
Nu eens schertst, dan streelt en kust;
Als ter zijde van mijn hutje
't Zilver beekje ruischend vliedt,
En de maan ons dan beluistert,
God! hoe dankt u dan mijn lied.

Met een kus doet zij me ontwaken,
Reeds bij d' eersten morgenstraal
Juicht ze 't blijde zonlicht tegen,
Zit met mij aan 't ochtendmaal;
Spoed haar dan, van dartle kinderen,
Naar den arbeid, blij van ziel,
Spint het vlas, dat ik haar bouwde,
Op haar vaardig snorrend wiel.

Zij is altijd blij en lustig,
Als zij iets teeders mij vertelt;
O, wat is die man gelukkig,
Die zich nooit om rijkdom kwelt!
Arm en nedrig ls mijn hutje,
Want de vrede woont er in.
God! geef mij altijd dien zegen,
Dat ik vergenoegdheid min.

N°. 63. Nationaal lied.

Wijze: *Te souvi ens tu etc.*

Herinnert ge u, sprak laatst een oude krijger,
Dien schoonen dag, dat Neêrlands heldental
Euroops tiran, dien nooit verzaden tijger,

Stortte in zijn vaart, en bragt ten wissen val?
Hoe Nassau's telg ons wees het pad der glorie,
Zijn heldenbloed ons werd ten vredeboô?
Dien dag van roem voor Nederlands historie? *bis.*
Het is, het was *de dag van Waterloo. bis.*

Herinnert ge u, hoe, op de woeste baren,
Het leeuwenkroost, door Ruiters schim geleid,
Met Luipaard zaam, de slaafsche Christenscharen
Van 't ijzeren juk des Islams heeft bevrijd?
Slechts voor een poos in diepen nacht bedolven,
Klonk weer op nieuw de glans onzes baniers,
De zegepraal op het gebied der golven: *bis*
Het is, het was *de zege van Algiers. bis*

Herinnert ge u hoe in die hemelstreken,
Waar zich verheft die trotsche Bato's stad,
Een Sultan eens zijn woord dorst te verbreken,
Dat hij weleer zoo duur bezworen had?
Maar 't dappre kroost der edle Batavieren
Verschijnt en heft alreeds den zegezang:
Dien nieuwen roem voor Nederlands banieren *bis.*
Het is, het was *de roem van Palembang. bis.*

Herinnert ge u..., doch neen! ik voel 't, mijn toonen
Zijn veel te zwak voor den verheven lof,
Laat Barden vrij Vorst Willems deugden kroonen,
Ik zink in 't niet voor zoo veel prijzens-stof;
Ik stammel slechts mijn krijgs herinneringen,
Dat edler lied mijn zwakke stem vervang',
Zoo zal ons kroost nog eens de glorie zingen *bis*
Van *Waterloo*, *Algiers* en *Palembang. bis*,

N°. 64. Koffij lied.

Wijze: *De wereld is in rep en roer.*

Laat ieder zingen, naar zijn zin,
Den lof van bier, of wijn en min,
Wij willen 't niet misprijzen, *bie.*
Doch zijn, op onze beurt, bereid,

Den nectar der gezelligheid
In waarde te doen rijzen. *bis.*

Ja gij, o edel koffijnat!
Gij zijt het die 't genot bevat,
Waarnaar zoo velen haken;
Wat ware toch der vrouwen lot,
Kon niet de geurge koffijpot
Haar zinnen vaak vermaken? *bis.*

De zachte schertst, de zoete kout
Verloren wis het geestig zout,
Dat immer de aandacht boeide; *bis*
En na een algemeen gegaap,
Viel heel 't gezelschap wis in slaap,
Zoo niet de koffij vloeide. *bis.*

Den vrede tusschen man en vrouw
Zou men, ondanks opregte trouw,
Veel minder zien betrachten, *bis.*
Ware 't smaaklijk kopje koffij niet
Een tegengift voor 't stil verdriet,
Als manlief zich laat wachten. *bis.*

Ja, ieder onzer stelt gewis,
Dat koffij onontbeerlijk is,
Als heulsap in het leven. *bis.*
Lang bloeije dan de koffijplant,
En met haar de edle handelstand,
Zoo zal ze ons nooit begeven, *bis.*

N°. 65. Aan eene roos.

Teeder roosje! dat den boezem
Van de schoone Chloë siert,
En van wellust om den zetel
Met een hooger blosje tiert;
Leer aan Chloë, jeugdig roosje!
Als een knopje, nu zeer frisch,
Op haar zwoegend hart zal werken,
Hoe verganklijk schoonheid is.
Zeg dan stervend: schoone Chloê,

Jeugd is ijdel, schoonheid schijn,
Chloë kan een Engel worden,
Roosje! leer haar deugdzaam zijn. *bis*.

N°. 66. Het wachtende meisje.

Wat wordt het laat, de klok slaat acht,
Waar of mijn Dorus blijft?
't Valt moeilijk als men iemand wacht,
En als de vreeze ons drijft;
Te twijf'len aan zijn trouw,
Hij heeft misschien berouw,
Dat hij een meisje zonder geld
Gevraagd heeft tot zijn vrouw. *bis.*

Maar foei, - wat doet het ongeduld
Mij onregtvaardig zijn,
'k Veroordeel hem vast buiten schuld,
En doe mij zelve pijn.
Ik ken zijn braaf gemoed;
Hij zoekt geen geld of goed:
Maar een getrouw en teeder hart,
Dat aan zijn wensch voldoet. *bis*.

Weg, weg, met ongegronde vrees;
'k Verlang naar hem met smart,
Opdat ik in zijn oogen lees'
't Gevoelen van zijn hart.
Blijft Doris mij getrouw,
En word ik eens zijn vrouw,
Dan leeft er geen vorstin op aard,
Waar ik meê ruilen zou. *bis*.

Geen groote staat of overvloed,
Ons 't waar genoegen geeft,
De liefde, die het hart voldoet,
Maakt dat men vrolijk leeft;
Dan deelt men vreugde en druk,
Geluk en ongeluk,
En draagt getroost en welgemoed,
Te zamen 't huwlijksjuk. *bis*.

Maar ach! nog komt mijn minnaar niet,
Elk uur schijnt mij een dag:
Wat baart zijn afzijn mij verdriet,
Wat of hem deeren mag?
Ik zie alweêr eens uit -
Maar zacht. ... ik hoor geluid,
Hij is 't - o ja! - hoe klopt mij 't hart,
Kom Doris, kus uw bruid. *bis.*

N°. 67. Lustig Lijsje.

Lustig Lijsje, jong van jaren,
Altijd vrolijk altijd blij,
Dacht dat aan eens jonglings zij
Nooit genoegen was te garen;
Sloeg zij soms verliefden gâ,
Ja dan deed zij niets dan treuren,
En dan ging zij spottend neuren,
Tra la liere, tra la la. *bis.*

Willem echter, die ons Lijsje
Nog al schoon en aardig vond,
Begluurde vaak haar rozenmond,
Hoe die 't zich plooide naar dit wijsje;
Dikwerf sloop hij stil haar na,
En kon vaak zich niet bedwingen,
Als hij 't meisje hoorde zingen:
Tra la liere, tra la la. *bis.*

Eens bescheen de maan haar teeder
Toen hij in de struiken kroop;
Vol van liefde, zonder hoop,
Viel hij voor zijn Lijsje neder;
En toen merkte zij weldra,
Wat hem scheelde, de arme jongen,
En toen heeft zij niet gezongen,
Tra la liere, tra la la. *bis.*

Sedert zegt men in vertrouwen,
Hier en elders in de buurt,
(Want men had het paar begluurd)

Willem zal met Lijsje trouwen,
En al lagchend zal weldra
Heel de stoet van veldelingen
Op ons Lijsjes bruiloft zingen,
Tra la liere, tra la la. *bis.*

Nº. 68. Aan de vrouwen.

Wijs: *Femmes voulez vous éprouver.*

Als 't glaasje in 't ronde vrolijk zwiert,
En 't hart door vreugde is opgetogen,
Dan wordt der blijdschap bot gevierd,
Zij vlamt, zij tintelt elk uit de oogen;
Maar hoe de vreugd ook stijgt ten top,
Uw bijzijn moet het werk bekroonen,
't Gevoel van 't hart welt hooger op,
Als gij er zijt, o lieve schoonen! *bis.*

Gij zijt bij disch, bij vreugd, bij wijn,
Een bloemenkrans, die door zijn geuren
Ons in een hemelhof doet zijn,
Waar alles smelt in zachte kleuren;
In rozenperken zweven wij,
Wanneer ge uw glanzen wilt vertoonen,
Gelukkig dan dit uur, dat gij
Hier bij ons zijt, o lieve schoonen! *bis.*

Wij achten u gelijk een bloem,
Waaraan geen schender zich durft wagen;
Gij zijt van dezen disch den roem,
Daar we op uw bijzijn glorie dragen;
Van hier, wiens taal u blozen doet,
Wie vrouwen kieschheid waagt te honen,
Draagt op zijn tong zijn vuil gemoed,
Het schoone alleen behaagt de schoouen! *bis.*

Nº. 69. De spinster.

'k Zat voor mijn deur, en spon en zong,
Een jongling hoorde mijne zangen,

Hij was zoo schoon, hij lacht mij toe,
En rooder gloeiden zijne wangen,
Ik keek eens op, en sprak geen woord, *bis.*
Ik zat beschaamd, en spon al voort. *bis.*

Hij zei mij vriendlijk goeden dag,
Trad bij, en scheen bedeesd te wezen,
Ik werd zoo bang, de draad brak af,
En 't hart! ... zoo sloeg het nooit voor dezen,
Ik hecht' den draad zoo goed ik kon,
Ik zat beschaamd, en spon en spon.

Liefkozend nam hij mijne hand,
En lei die zachtkens in de zijne,
Hij zag nog nooit een hand zoo schoon,
Zoo blank, zoo poezel als de mijne;
Hoezeer die lof mijn harte won,
Zat ik beschaamd, en spon en spon.

Hij leunde toen op mijnen stoel,
Terwijl hij 't fijne draadje roemde,
En met een hartelijke zucht,
Vertrouwelijk mij zijn meisje noemde,
Hij zag mij aan, ik sprak geen woord,
Ik zat beschaamd, en spon al voort.

Zijn wang kwam nader bij mijn wang,
Daar 't helder oog nog teeder blikte,
Toevallig raakte hem mijn hoofd,
Dat onder 't spiunen zachtkens knikte;
Hij kuste mij, ik sprak geen woord,
Ik zat beschaamd, en spon al voort.

Met ernst wees ik den jongling af;
Dit scheen hem stouter nog te maken;
Onstuimig vloog hij me om den hals,
En kuste rood als vuur mijn kaken;
Zeg, zuster! zeg, of 't wezen kon,
Dat ik in 't eind nog verder spon?

N°. 70. Kermislied.

Laat ons, vrienden! met elkaar
Nu zamen vrolijk zingen,
Want kermis komt maar eens in 't jaar,
Komt laat ons dansen, springen;
Het geld, hoe hoog men het waardeert,
Wordt nu in vrolijkheid verteerd,
In vrolijkheid verteerd. *bis.*
Koor: Het geld, enz.

Nu zijn de meisjes uit den brand,
Elk krijgt een knappe vrijer,
Die treft een losse, dolle klant,
En die een laffe vleijer;
Het meisje betaalt alles maar,
Want kermis komt maar eens in 't jaar,
Die komt maar eens in 't jaar. *bis.*
Koor: Het meisje, enz.

Nu kuijert men langs markt en plein,
En zoo door al de kramen;
Dan gaat men waar de spellen zijn,
Verliefd, gearmd te zamen:
Zoo loopt men rond tot 's avonds maar,
Want kermis komt maar eens in 't jaar,
Die komt maar eens in 't jaar. *bis.*
Koor: Zoo loopt, enz.

En dan naar bal en vauxhal toe,
d'Een uit en d'ander binnen,
Verliefden worden niet gaauw moê,
De pret zal eerst beginnen;
Een flesch of wat gedronken maar,
Want kermis komt maar eens in 't jaar,
Die komt maar eens in 't jaar. *bis.*
Koor: Een flesch, enz.

Dan dans- en speelhuis opgezocht,
Daar frisch in 't rond gesprongen,
Want kijk, daar wordt ook wijn verkocht,
Kom, verder doorgedrongen,

Dan naar de schoone meisjes maar,
Want kermis komt maar eens in 't jaar,
Die komt maar eens in 't jaar. *bis.*
Koor: Dan naar, enz.

N°. 71, Gezelschapslied.

Waarom of zoo menig mensch
Niet vergenoegd kan leven?
Wat kan toch het woord van wensch
Adams kindren geven?
Of men wenschen wil of niet,
Het geschiedt toch wat geschiedt;
Laat den mensch maar praten, *bis.*
Wenschen kan niet baten. *bis.*

Schoon er menig jonge vrouw
Wel een schoon juweeltje
Voor een kleintje geven zou,
Een van beidens beeldje;
Schoon zij goed is voor het spel,
En genoeg trekt aan de schel,
Laat het vrouwtje praten,
Wenschen kan niet baten.

Schreit een zusje jong en teêr,
Om haar maagderoosje:
Nooit krijgt zij haar bloempje weêr,
Had zij 't tondeldoosje
Wel bewaard, 't was nooit geschiedt,
Maar het klagen helpt dan niet;
Laat het meisje praten,
Wenschen kan niet baten.

Schoon er menig jonge maagd,
Niet voorzien van schijven,
Te vergeefs haar lot beklaagd,
Ongetrouwd te blijven;
Schoon zij daaglijks al haar schat
Aan haar lijf draagt door de stad,
Laat haar dan maar praten,
Wenschen kan niet baten.

Ziet den jongling vol verdriet
En een kwaad geweten;
Zeker is hij, als men ziet,
Van den hond gebeten,
Maar nu is hij, o wat spijt,
Geld en zijn gezondheid kwijt;
Laat hij nu maar praten,
Wenschen kan niet baten.

Ziet een paar, met overleg,
Zich in d' echt verbinden;
Naauwlijks is de speelman weg,
Of zij ondervinden,
Dat het beter had gestaan,
Zij 't niet hadden aangegaan;
Laat hen dus maar praten,
Wenschen kan niet baten.

Ziet den rijken rentenier,
Met zeer fraaije rossen,
In een koets met pracht en zwier
Door de straten drossen;
Elk wenscht hem gelijk te zijn,
Maar dit wenschen baart maar pijn;
Want al wat wij praten,
Wenschen kan niet baten.

Rijkdom en tevredenheid
Zijn twee schoone zaken;
Maar er is geen mooglijkheid
Beiden te genaken;
Daarom moet maar iedereen
Blijven met zijn lot tevreên;
Want al wat wij praten,
Wenschen kan niet baten.

Daarom is 't best vergenoegd,
Op den boom des levens,
Zich maar naar den staat gevoegd,
Wat het lot wil geven;
Rijkdom, armoê, vreugd, verdriet,

Beter leven weet ik niet;
Laat dus elk vrij prateu,
Wenschen kan niet baten.

N°. 72 De liefde.

Wie is de moeder van 't bedrog? de vrouw!
Wat vreugd brengt dan de liefde ons toch? berouw;
Wie op een vrouw zijn zinnen stelt
Is met de steen in 't hoofd gekweld,
Is zot, is zot, is zot.

Hoe noemt ge een meisjes lonkje dan? een strik;
Hoe 't liefde zweren aan een man? wel kwik!
Haar heiligste eeden staan zoo vast,
Gelijk een wimpel op de mast,
't Is kwik, 't is kwik, 't is kwik!

Maar is het kussen dan niet zoet? wel vast!
Wat is de jongen, die 't niet doet? een kwast!
Men kuss' dus alle meisjes rond,
Maar ieder' dag een andren mond,
Dat 's puik, dat 's puik, dat 's puik.

N°. 73. De pligt des mans.

Wijze: *Femmes*, *voulez-vous éprouver.*

Hij die als man zijn pligt betracht,
Zijn gade wil gelukkig maken,
Moet, als hij al haar leed verzacht,
Ook voor zijn teedre spruitjes waken.
Huisvader! uwe zorg is groot,
Denk aan uw gade en kroost te gader;
De wet gaf u een echtgenoot,
En de natuur maakt u tot vader. *bis.*

Hij moet, wil hij gelukkig zijn,
De rust in 't huisgezin bewaren;
Nooit moet hij door den minsten schijn,
Zijn gade of dierbaar kroost bezwaren.
De pligt eens mans is waarlijk groot,

Zijn vrouw beschouwt hem als haar hoeder,
De wet gaf haar een echtgenoot,
En de natuur maakt haar tot moeder. *bis.*

Wanneer, door ramp of tegenspoed,
Uw gade eens mogt verdrietig wezen,
Zijt dan niet stuursch, maar welgemoed,
Hierdoor zult gij haar smart genezen.
Wees ongeveinsd, opregt van hart.
Bemin uw vrouw en kroost te gader,
En treft u ramp, gevoelt gij smart,
Denk dan: 'k ben echtgenoot en vader. *bis.*

Hebt gij aldus uw pligt betracht,
Zeg dan: mijn kind! treedt vrolijk nader,
En neem vooral deez' les in acht;
Volg vrij het voetspoor van uw vader;
Eert God! Hij is 't, die alles geeft,
Hij is een liefderijk behoeder;
De man, die naar deez' lessen leeft,
Wordt steeds bemind van kroost en moeder. *bis.*

No. 74. Levenspligten.

Rozen op den weg gestrooid,
En de zorg vergeten,
Slechts een korte spanne tijds
Wordt ons toegemeten;
Heden hupt den blijden knaap
Nog in lentedansen,
Morgen waren op zijn graf
Reeds de doodenkransen.

Vreugde mag de jonge bruid
Thans naar 't outer leiden,
Rouwe zal, eer de avond daauwt,
Haar het doodbed spreiden;
Geef dan kommer, geef dan zorg
Aan de wufte winden,
Rust, bij helder grasgekrak,
Onder groene linden.

Laat dan nooit een nachtegaal
Ongehoord verstommen,
Laat geen bije in 't lentedal
Onbeluisterd brommen;
Smaak, zoo lang het God vergunt,
Druif en zoete kussen,
Tot de dood, die alles rooft,
Ons in slaap zal sussen.

Dekt ons eens 't gewaad des doods
't Sluimerend gebeente,
Dan lokt ons geen rozengeur
Uit het grafgesteente;
Dan wekt ons geen vriendenkring,
Die al zingend drinken,
En met druivenloof bekranst,
Met de glazen klinken.

N°. 75. Aan de nachtegaal.

Waarom, lieve kleine zanger!
Waarom hoort men u thans niet?
Waarom laat ge ons vruchteloos wachten,
Op uw hartbetoovrend lied?
Vol verlangen slaan wij de oogen
Telkens naar 't geboomte omhoog,
Waar uw grilligheid zoo dikwerf
Onmeêdoogend ons bedroog;
Naauwlijks slaakt ge een enkel toontje,
Of gij zwijgt weer eensklaps stil.
Hebt gij, lieve kleine vogel!
Ook al een verkeerden wil?
Gaat het u gelijk veel menschen,
Die steeds morrend, nooit voldaan,
Als onnutte, dwaze wezens,
In Gods schoone schepping staan?
Kwellen u ook somtijds luimen,
Sticht ge ook onheil en verdriet?
Neen, dat doen alleen de menschen,
Maar gij, lieve vogel! niet. *bis.*

Neen, het zijn slechts de onweêrsbuijen,
In dit anders schoon saizoen,
Die u, tegen onz' verwachting,
Nog aanhoudend zwijgen doen;
Daarom schuilt gij met uw kopje
Onder 't welig elzenblad,
Wenschlijk waar' het dat de mensch ook
Deze levenswijsheid hadd'!
Nimmer zou hij dan bedillen,
Wat een wijze vader doet,
Gaarne, ook onder tegenheden,
Biddend zeggen: ‘God is goed!’
Doch, waar dwaal ik, lieve vogel!
Gij verstaat mij immers niet,
Scboon ik zoo hartelijk gaarne
Mijne zwakke toonen bied?
Kom maar spoedig, kleine zanger!
Kom in warme zonneschijn,
Dan zal nog 't genot der vriendschap,
Ook door u vermeerderd zijn. *bis.*

N°. 76. Voorjaarszang.

Wijze: *Tegen de zorgen van dit leven.*

Weggevloden zijn de stormen,
Die de gure winter bragt;
Wat zijn adem kon misvormen.
Praalt weer met vernieuwde kracht. *bis.*
Veld en akker, woud en dreven,
Bloem en boomgaard, berg en dal,
Alles aâmt verjeugdigd leven:
Één is aller lofgeschal!

Maar met welk een pracht en schoonheid,
Lieve lente! gij ook praalt,
Welk een luister gij ten toon spreidt.
Wat er voor uw glansen daalt. *bis.*
Iets toch blinkt er niet min heerlijk,
Niet min *s*choon in bloei en stand,

Niet min voor ons hart begeerlijk: ...
't Is het lieve vaderland. *bis.*

Ook zijn stormen zijn vervlogen,
En zijn winter is voorbij;
't Straalt nu, voor der volken oogen,
In zijn lagchendst jaargetij. *bis.*
't Ziet weêr de oude geestkracht bloeijen,
Aller trouw blinkt rein en schoon,
't Ziet den stroom van welvaart vloeijen,
't Wordt op nieuw Europa's kroon. *bis.*

Heerlijk schouwspel, vol van leven!
't Knopje van zijn moed ontplooid,
Met het waas der jeugd omgeven,
In een bloemenkleed getooid: *bis.*
Zoo, verwarmd door hooger stralen,
Zoo, gestoofd door reiner lucht,
Zien wij 't bloeijend Neêrland pralen,
En 't voorspelt de schoonste vrucht. *bis.*

Stort dan, lente! stort uw zegen
Met een' dubblen rijkdom neêr!
't Regen' bloemen allerwegen;
Neêrland worde ons Neêrland weêr! *bis.*
Ja 't zal pralen, ja 't zal bloeijen;
Heerlijk blinkt zijn rang en stand;
Schitterend zal zijn heilstaat groeijen;
God beschermt het vaderland! *bis.*

N°. 77. Nederlandsch soldatenlied.

Wijze: *Ein freies Leben führen wir.*

Ik ben een Nederlandsch soldaat
(Dit heb ik eens gezworen,)
Die wars van oproer en verraad,
Het vaderland ten dienste staat,
En 's konings troon wil schoren.

Ik zweer het nog met hart en mond,
God, doe dien eed beklijven!

Oranjes stamhuis, Neêrlands grond,
Dien grond, waar eens mijn wiegje stond,
Zal ik getrouw steeds blijven.

Ja 'k wil aan vorst en vaderland
Mijn jeugdig leven wijden,
En wordt dit erf eens aangerand,
Dan zal ik trouw, mijn eed gestand,
Voor land en koning strijden.

Trekt Neêrlands leger dan te veld,
Met WILLEM'S dappre zonen,
Dan wil ik mij een moedig held,
Die stout den vijand tegensnelt,
En hunner waardig toonen.

N°. 78, Goeden nacht.

Thans wordt het tijd om naar huis te gaan,
Mijn vrouwtje houdt haar deuntje aan;
Miju vrouwtje die lacht
Zoo zoet en zoo zacht,
Die vrolijk op mijne t'huiskomst wacht,
Goeden nacht, goeden nacht, goeden nacht!

Hij die hier nog geen vrouwtje heeft,
Zoekt zich een vrouwtje, dat deugdzaam leeft,
Een vrouwtje, dat lacht
Zoo zoet en zoo zacht,
Die vrolijk op uwe t'huiskomst wacht,
Goeden nacht, goeden nacht, goeden nacht!

Komt vrienden gaan wij, 't wordt reeds laat,
Ik maak niet gaarn mijn vrouwtje kwaad;
Mijn vrouwtje dat lacht
Zoo zoet en zoo zacht,
Die vrolijk op mijne t'huiskomst wacht;
Goeden nacht, goeden nacht, goeden nacht!

N°. 79. Jenever drinken de pest.

Wijze: '*k Zal Galopijn mijn dochter geven.*

Neen 'k drink, al werd het mij gegeven,
Geen droppel meer van geestrijk vocht;
De sterke drank verkort het leven,
En is toch wel bezien maar bocht. *bis.*

De drinkebroêr moog vrij beweren,
't Zou voor het ligchaam noodig zijn,
Het raakt niet aan mijn koude kleeren;
Dat oude praatje heeft geen schijn.

'k Heb ruim een jaar, sints 'k had vernomen,
Hoe Jan door drank zijn einde vond,
Geen enkle borrel meer genomen,
En bleef gelijk voorheen gezond.

En als ik op het geld mag staren,
Dat nu gespaard ligt in mijn kas,
Dan moet ik schaamtevol verklaren,
Hoe 'k vroeger eeu verkwister was.

'k Heb nu, wanneer de winter nadert,
En de arbeid stil staat voor de vorst,
Een aardig stuivertje vergaderd.
Een warmen appel voor den dorst.

Mijn wijf klemt mij verheugd i□ de armen,
De toekomst lacht ons vrolijk aan,
Mijn eigen haard zal ons verwarmen,
'k Hoef om geene aalmoes uit te gaan.

Mogt ieder ras, als ik, beseffen,
Wat waarlijk dient tot eigen best,
Elk zou deez' gulde waarheid treffen:
Jenever drinken is de pest.

N°. 80. De tijd der min.

Kom, jonglingsschaar, kom, maagdenstoet!
Leen aan mijn zang uw luistrende ooren;
Ik weet, uw teeder zacht gemoed

Zal 't aangeheven lied bekoren.
'k Zong eertijds aan mijn hartvriendin,
'k Zing thans voor u den tijd der min.

Ja streelend is het voor mijn hart,
Die gouden dagen na te denken,
Toen nog een zachte minnesmart
Mij de aangenaamste vreugd mogt schenken;
Gewis, wat me ooit dit leven biedt,
De tijd der min vergeet ik niet.

Ja, hebt ge eenmaal, gelukkig paar,
Wier harten zich te zaam verbonden!
Door liefde en achting, in elkaâr
Op aarde uw hoogst geluk gevonden;
Hoe stort dan niet de teedre min
U 's levens reinste wellust in.

Wie ademt dan meer vrij en blij,
Met onuitspreeklijk zielsverrukken,
Dan gij beminnenden! dan gij,
Die, als ge elkaâr aan 't hart moogt drukken,
Geen vorstenkroon of troon benijdt,
Maar in u zelv' gelukkig zijt.

Wie drukt volmaakt dan 't denkbeeld uit,
Dat duurzaam voor uw geest blijft zweven,
Waarin zich al uw heil ontsluit;
Waarvoor ge als 't ware schijnt te leven;
Waaraan zich al de hoop verbindt,
Waarin uw wensch voldoening vindt.

Hoe doet dun liefde uw jeugdig bloed,
't Zij wakende, of in zoete droomen,
Met rasscher gang en sneller spoed,
Met vuur en kracht door de adren stroomen,
En loutert uw ontvonkt gevoel
Tot een voortreffelijk, edel doel.

Zoo moogt gij, met verhoogden zin,
Naar 't heil der schoonste toekomst streven,
En in den blijden tijd der min,
In 't aangenaam vooruizigt leven,

Dat eenmaal, 't zij dan lang of kort,
Het wenschlijkst lot het uwe word'.

Zoo blijve, in 's levens lentetijd,
De liefde uw hoogst geluk volmaken,
En doe u. aan haar hand geleid,
Het zaligst vergenoegen smaken;
Zoo blijve, in reine min gespaard,
Ook de onschuld in uw hart bewaard.

Dan zult gij nog, na menig jaar,
Wat vreugde u immer de echt mogt schenken,
In stil genoegen met elkaar
Den blijden tijd der min gedenken,
En zegenen het trouwverbond
Op onschuld, liefde en deugd gegrond.

N°. 81. 's Konings verjaardag.

De koning leev'! de koning leev'!
Zoo klinken stem en snaren,
Dat God hem vreugd en voorspoed geev'!
In menig tiental jaren;
Gezegend zij geen vorst als hij, *bis.*
Dat zingen en dat bidden wij. *bis.*

Gegroet, gegroet gij dageraad,
Gegroet uit ieders woning,
Gij ziet geen braver onderzaat,
Gij vindt geen trouwer koning:
Gij voert geen blijder feestdag aan,
Dnn die voor Nederland op mag gaan.

Rijs op, rijs op, gebedendag!
Gods tcmplen zijn ontsloten;
Daar waaijen vaan en vreugdevlag,
Daar knallen de eereschoten!
De nabuur hoort, aan grens en strand,
Het feestgejuich in Nederland.

Ook dreunt den Belg die gloeit van spijt,
Ons luid gejuich in de ooren,

Hij gunt ons niet dan bang gekrijt,
   En moet ons jublen hooren;
Doch denken we in ons vreugdelied
Aan die ondankbre dwazen niet.

't Is feest, 't is feest! God dank, God lof!
   We erkennen 's Hemels zegen,
Uit stad en vlek, en hut en hof,
   Klinkt lof en dank hem tegen;
En schalt een zang, of vloeit een traan,
God heeft hem even goed verstaan.

Gij weet, o Vorst, wat wensch het zij
   Dien we U te staamlen trachten,
Geen kindren meer verknocht dan wij,
   Geen wal van trouwer wachten,
Geen Vorst en Volk zoo uaauw verwant,
Als Nassau is en Nederland.

In nood en dood, in lief en leed,
   Zijn we aan elkaâr verbonden;
Het nakroost houdt der Vaadren eed,
   O Koning! ongeschonden.
Ons goed, ons bloed... beschik, bepaal,
Wij geven 't goud, en grijpen 't staal.

Laat ver van hier zich oproervaan
   In floers van troonen zetten,
Geev' stout en strafloos de onderdaan,
   Zijn Vorst als meester wetten;
Wie met die pest ons nadren zou,
Hier stiet hij op een muur van trouw.

Kruip staatsbelang, in krijg en vreê,
   Langs duizend kromme wegen,
Gij, Koning! gij gaat regt door zee
   Met ons den springvloed tegen;
Hoe zwarter ginds de valschheid zij,
Te blanker, Neêrland! schittert gij.

's Lands Vader leev', 's lands Moeder leev'!
   Zoo juichen hart en snaren,
   Dat God hen vreugd en voorspoed geev'

In menig tiental jaren;
Onbreekbaar zij onze eendragtsband:
Dat zingt en bidt het vaderland.

Nº. 82. Aria.

Wijze: *Adieu mes chères penitantes.*

'k Zal Galopijn mijn dochter geven,
Hij is een ijvrig postiljon,
Hij rijdt, hij rost om van te beven,
Met koets, met wagen en fourgon. *bis.*

Een vader moet steeds zorge dragen,
Als bij zijn dochters huwlijk sluit,
Dat niets haar welvaart kan vertragen,
En Galopijn wil wel vooruit. *bis.*

Een lapper, die hoeft niet te denken,
De dochter van een man in staat,
Zijn zwart bepikte hand te schenken,
Dit weet gij ook wel, kameraad! *bis.*

Daarom wil van dit huwlijk zwijgen,
En zijt maar met uw lot te vreên;
Want om mijn dochter te verkrijgen,
Behoort slechts geld en goed alleen. *bis*

Nº. 83. De verliefde visscher.

Als de zon is uit de kim gerezen,
Ga ik met mijn hengelroê,
Langs die schoone groene wegen,
Naar het rijke plaatsje toe,
Om een baarsje te verrassen,
Buiten in het stille riet,
In dat riet, zoo groen bewassem,
Stoort de visscher niemand niet.

Hier laat ik mijn aasje zinken,
Met mijn pijpje in den mond;
Waar is de flesch? ik wil eens drinken,
Een klein slokje is gezond.

Maar wat zie ik door de boomen?
Een lief meisje, hoor, zij zingt;
Laat haar stemmetje herwaarts komen,
Dat het in mijne ooren klinkt.

Treed wat nader, aardig meisje!
Zet u hier in 't gras wat neêr,
Zusje, drink met mij een reisje,
O, wat is 't bekoorlijk weer.
Rust hier, schoonste! onder 't lommer,
Want gij zijt reeds zoo vermoeid,
Rust hier vrij en zonder kommer,
Zie hoe lief het stroompje vloeit.

Neen, neen, visscher! zulke streken
Van de visschers uit de steên,
Zijn mij menigmaal gebleken,
Laat mij gaan, want ik moet heen;
Wat zou toch mijn vader zeggen,
Als ik hier mijn tijd versleet,
En bij gindsche groene heggen,
Hem naar mij verlangen deed.

Nog een kusje, ach, mijn schoone!
't Is maar voor een korte poos:
'k Zal uw liefde en vriendschap toonen,
Aardig meisje! word niet boos.
Nog een kusje, o mijn engel!...
Zij ontvliedt mij, welk een spijt:
'k Had een baarsje aan mijn hengel,
Maar helaas! nu ben 'k het kwijt.

Thans ga ik mij vergenoegen
Met een baarsje uit de vliet,
En mij weêr tot visschen voegen,
Smaadt daarom den visscher niet.
Laat dan vrij een meisje dwalen,
Zoo bevallig en zoo kuisch,
'k Zou dien vangst te duur betalen,
En kwam zonder baarsje 't huis.

N°. 84. Vrienden-zang.

Waar kan men beter zijn? *bis.*
Dan bij zijn goede Vrienden.
Ja dan vergeten wij, alle druk en pijn;
Ja wij zijn vrij, *bis.*
Van alle zorgen vrij.

Dan smaakt men goede wijn, *bis.*
Met ware en trouwe broeders;
Dan klinkt men er opregt met groot en klein,
Ja wij zijn blij, *bis.*
Met hart en zinnen blij.

Dan kent men vrees noch schijn, *bis.*
Men blijft slechts vreugd bedoelen,
Dus, vrienden! houdt vooral uwe harten rein,
Dan blijft gij vrij, *bis.*
Van alle zorgen vrij.

't Is, Vrienden! nu de tijd, *bis.*
Waarin we ons regt vermaken,
Dat gij dit uur opregt verheugd dan slijt,
Zoo blijft gij blij, *bis.*
Met ziel en zinnen blij.

Brengt dan het glaasje wijn, *bis.*
Naar boven aan uw lippen,
Want zoo vergeten wij alle druk en pijn,
Zoo zijn wij blij, *bis.*
Van alle zorgen vrij.

N°. 85. Aria.

Men voert de kudde bij elkaar,
Het zalig uur der rust is daar;
Ja, Lizimon! wij komen.
Wij allen brengen u om strijd
De vruchten van den zomertijd,
Die van uw rotsen stroomen.

Zijt welkom, lieve herderschaar!
Het zalig uur der rust is daar,

Kom zet u bij deez' stroomen
Verlustig u, 't is etenstijd,
Geniet de vruchten van uw vlijt,
In 't lommer dezer boomen!

Hier is uw kudde, herderschaar!
Het zalig uur der rust is daar,
Elk zoek zijn woning weder;
Werp' zich in d' arm van gade en kroost,
Van 't meisje, dat zijn hart vertroost,
En kust en streelt haar teeder.

Ja ga, getrouwe herderschaar!
Het zalig uur der rust is daar,
Keer weder naar uw woning;
Smaak in den arm van gade en kind,
Van 't meisje, dat gij teêr bemind,
De rust tot uw belooning.

Wij gaan met kudde en herderschaar
Het zalig uur der rust is daar;
Wij gaan verheugd van zinnen,
Ons koelen van den zonnengloed;
Wat is de rnst betoovrend zoet
Bij 't voorwerp, dat wij minnen.

Nº. 86. Gezelschaps-lied.

Wijs: *Es kann ja nicht immer so bleiben.*

Niets is op deze aarde bestendig,
Niets blijft van vernieling verschoond,
En alles geniet maar een tijd lang,
Wat met ons de wereld bewoont. *bis.*

Er hebben veel vrolijke menschen
Lang voor ons naar blijdschap getracht,
Den rustenden in hunne graven
Zij vriendlijk den beker gebragt. *bis.*

Er zullen veel vrolijke menschen
Lang na ons ook nog zijn verblijd;
Ons, rustende in onze graven,
Word dan ook hun beker gewijd. *bis.*

Wij zitten verheugd bij elkander,
Dat vriendschap ons nimmer begeev',
Zoo lang wij het leven genieten,
O! dat het toch immer zoo bleef! *bis*.

Maar wijl het niet immer kan blijven,
Neme ieder dit tijdstip thans waar,
Wie weet het! misschien rukt het noodlot
Ons, eer men 't verwacht, van elkaar. *bis*.

Doch, al zijn wij ver van elkander,
Toch blijven de harten bijeen,
En 't heil, dat den eenen te beurt valt,
Maakt steeds onze vreugde algemeen. *bis*.

En komen wij weêr bij elkander
Op onze te wandelen paên,
Dan knoopen wij, vrolijk, het einde
Aan 't vrolijk begin weder aan. *bis*.

N°. 87. Afscheidslied.

Wijze: *Lebe wohl! vergiss mein nicht.*

O, vaarwel, vergeet mij niet!
Daar gij mij nu gaat verlaten,
En een traan niet meer kan baten,
Die mijn vriendschaps-oog ontvliedt:
O, vaarwel, o, vaarwel,
O, vaarwel, vergeet mij niet!

O, vaarwel, vergeet mij niet!
Wil altoos aan mij gedenken,
Ver van hier uw liefde schenken;
Ach, mijn noodlot is verdriet,
O, vaarwel! enz.

O, vaarwel, vergeet mij niet!
Als gij eens, in andre oorden,
Vrienden, die u steeds bekoorden,
Ver van u verwijderd ziet,
O, vaarwel! enz.

O, vaarwel! vergeet mij niet,

Als gij eens in stand verrezen,
Rijker dan ik thans moogt wezen,
Uw gelukzon rijzen ziet,
O, vaarwel! enz.

O, vaarwel, vergeet mij niet!
Laat u door geen trots verwinnen,
Blijf steeds nedrigheid beminnen,
Grootheid gaat zoo vaak te niet,
O, vaarwel! enz.

O, vaarwel, vergeet mij niet!
Als mijn lijkcipressen bloeijen,
Op mijn graf uw tranen vloeijen,
Ween niet, vriend! uw traan die vliedt,
O, vaarwel! enz.

N°. 88. De natuur.

Zoete heilige natuur!
O ontgloei mij door uw vuur,
Schenk mij, aan uw hand geleid,
Hier reeds hemelzaligheid. 2 *bis*.
Zoete heilige natuur! *bis*.

Als mijn hart naar ruste dorst,
Zink ik aaa uw moederborst,
Adem hooger wellust in,
Smaak genot met ziel en zin. 2 *bis*.
Zoete heilige natuur! *bis*.

O hoe wel is 't mij bij u,
'k Wil u lieven steeds als nu,
Ach, ontgloei mij door uw vuur,
Zoete heilige natuur!
Ach ontgloei mij door uw vuur, *bis*.
Zoete heilige natuur! *bis*.

N°. 89. Tevredenheid.

Dat vorsten zich gelukkig noemen,
Wanneer de kroon hun schedel siert;

Dat helden op un daden roemen,
Wanneer de faam hun kruin lauriert.
'k Heb nooit om magt of eer gebeden; } *bis*.
Een dwaas die daar zijn heil in vindt: }
'k Ben dubbel met mijn lot tevreden, }
Als mij mijn meisje maar bemint. }

't Paleis heeft in mijn oog geen waarde,
Als ik daar mijn dierbre mis;
Een hemel is mij 't stulpje op aarde,
Als mijn beminde bij mij is.
't Is daar, dat ons de min verengelt,
't Genoegen onze harten boeit,
Wanneer ons, arm in arm gestrengeld,
De reinste liefde 't hart doorgloeit.

Een meisje heb ik mij verkoren,
Dat rozen op mijn paden strooit!
Haar heb ik eeuwig trouw gezworen,
En dezen eed verbreek ik nooit.
Zij is mijn eenig heil op aarde,
Ja, als uw' dierbre wedermin
Mij maar beloont, o dan, mijn waarde!
Ruil ik u voor geen koningin.

Nº. 90. Schilderslied.

Schilders moeten vrolijk leven,
Klinken, drinken, zoo als 't hoort,
Hier wat nemen, daar wat geven,
Zoo komt best een schilder voort:
't Schoon geslacht, faldera,
Houden zij, traldera,
In hooge waarde;
Maar hun godheid op deze aarde, *bis*.
Moet alleen Pictura zijn. *bis*.

Schoone oogen, fraaije handen,
Blanke boezem, kleine mond,
Rozen koontjes, witte tanden,
Zijn hun 't liefst op 't wereldrond.

Meisjes lief, faldera,
Houdt hen steeds, traldera,
In hooge in waarde,
Maar hun godheid, enz,

't Sap der druiven, nooit volprezen,
Moet des schilders nectar zijn,
Bachus mag zijn vriend wel wezen,
Maar zijn afgod nooit de wijn;
't Druivenbloed, faldera,
Houdt hij steeds tradera,
In hooge waarde,
Maar zijn godheid, enz.

Klinkt en drinkt nu, waarde vrinden!
't Welzijn van de schoone kunst,
't Welzijn van uw welbeminde,
Smaakt nog lang haar hoogste gunst;
Klinkt en drinkt, faldera,
Houdt de deugd, traldera,
In hooge waarde,
Maar uw godheid, enz.

N°. 91. Romance.

In een kasteel, in oude riddertijden,
Genoot Herman het eerste licht, weleer,
Zijn hart, 't welk de natuur geleidde,
Beminde Adèle, jong en teer;
Hun jeugd zag hier geen onheil naderen,
Hij leefde alleen voor zijn vriendin,
En 't graf van hunne dappre vaderen *bis*.
Werd toen de wieg van hunne min. *bis*.

Maar welhaast roept hem de eer tot strijden,
Herman bestijgt, vol moed, zijn ros;
Hij zoekt Adèles groet te mijden,
En scheurt zich van haar boezem los;
Adèle! roept hij bij 't vergaderen.
Ik draag uw kleur en overwin,
'k Verlaat het graf van onze vaderen,
U en de wieg van onze min.

In het gevecht, verhit door 't nedervellen,
Doorboort een dolk zijn moedig hart,
Hij valt, - de naam van zijn Adèle
Sterft op zijn lippen door de smart.
Hij wenscht, daar hij zijn dood voelt naderen,
Een enklen blik van zijn vriendin,
Bij 't graf van hunne dappre vaderen,
En bij de wieg van hunne min.

Bij 't voorwerp van zijn min gekomen,
Daar hij het spraakvermogen derft,
Zijn tong verlamt, daar hij zijn bloed voelt stroomen,
Hij roept: Adèle! hij zijgt.... en sterft!
Adèle voelt ook haar einde naderen,
Zij sluimert bij zijn doodkist in,
Zoo werd het graf van hunne vaderen,
Door 't lot ook 't graf van hunne min.

N°. 92. Zoo moet het zijn.

Ach wat zou de wereld wezen,
Moest zij zonder meisjes zijn?
En met meisjes, zonder jongens,
Was 't ook maar een rampwoestijn.
Jongens bij meisjes, ja Loeris bij Loerisje,
Jongens bij meisjes, ja zóó moet het zijn.

Meisjes zitten bij elkander,
Reppen rustloos priem en naald;
Maar het ledig harte zegt haar,
Dat in haren kring iets faalt.
Jongens bij meisjes, enz.

Jongens zetten zich in 't ronde,
Rooken lucht en wolken zwart;
Maar zij missen lieve meisjes,
En hun vreugd raakt nimmer 't hart,
Jongens bij meisjes, enz.

Meisjes bij elkaar gezeten,
Drinken koffij slechts en thee,
En helaas! de warme dranken

Brengen niets dan onheil meê.
Jongens bij meisjes, enz.

In der Jongens ruwe kringen
Staat nooit glaasje stil noch flesch,
En de rampen van het zwelgen
Leert men bij *Hippocrates*.
Jongens bij meisjes, enz.

Doch als jongens bij de meisjes,
Meisjes bij de jongens zijn,
Proeft men slechts maar thee en koffij,
En men drinkt er matig wijn.
Jongens bij meisjes, enz.

Maar men leeft gezond en vrolijk
Bij de koflij, thee en wijn,
Als maar jongens bij de meisjes,
Meisjes bij de jongens zijn.
Jongens bij meisjes, enz.

Hoort men meisjes, afgezonderd,
Redekav'len onderling,
't Onderwerp dan van haar kouten
Is slechts eenig zielloos ding.
Jongens bij meisjes, enz.

Jongens in hun zamenkomsten,
Voeren elk om strijd het woord;
Doch een nuttig woord van stichting
Wordt ook zelden daar gehoord.
Jongens bij meisjes, enz.

Maar een woord van vuur en leven,
Dat *en* hart *en* zinuen streelt,
Hoort men dan, als beider kunne
't Zoet gezelschap zamen deelt.
Jongens bij meisjes, enz.

In het kort, hoe men 't beschouwe,
Alles is maar vreugde in schijn,
Als geen jongens bij de meisjes,
Meisjes niet bij jongens zijn.
Jongens bij meisjes, enz.

N°. 93. Volkslied.

Wijs: *Partant pour la Syrie.*

Wilhelmus van Nassauwen,
Was onzer vad'ren lied;
Hun toevlugt, hun vertrouwen,
Toen alles hun verliet.
Toen 't wreed geweld van Spanje
De moordbijl had gewet,
Was 't *Willem vau Oranje*,) *bis.*
Die Neêrland heeft gered.)

Wilhelmus van Nassauwen,
Is nog het Neêrlands lied;
Op hem rust ons vertrouwen,
En hij begeeft ons niet.
Het zaam vereend Europe
Verplet de dwinglandij:
Oranje, Neêrlands hope,) *bis.*
Maakt Neêrland weder vrij.)

Na jaren bitter lijden,
Na jaren hoon en schand',
Mag juichend zich verblijden
Het vrije Vaderland;
Verbrijzeld is de keten,
Door Nederland getorscht,
Nu smart en smaad vergeten,) *bis.*
Zie d' afgebeden Vorst!)

Zie, in zijn vaderoogen
Blinkt deernis met ons lot;
Zijn hart is diep bewogen,
En - in dat hart leeft God!
Hem streelt geen ijdle glorie,
's Volks liefde is al zijn vreugd;
De veder der historie) *bis.*
Schetst eens zijn stille deugd.)

Hoort, hoe van zijne lippen
De troost der liefde vloeit;
Hem zal geen zucht ontglippen,

Die niet voor Holland gloeit.
Voor Holland, voor ons allen,
Voor Hollands heil en eer;
God ziet met welgevallen) *bis.*
Op hem en Holland neêr.)

Hij dempt de bron der smarten,
Den poel van twist en haat,
Hem kloppen aller harten,
Hem, aller toeverlaat.
Het eene woord: *vergeven!*
Brengt Neêrland aan zijn voet:
Hij wijdt aan ons zijn leven,) *bis.*
Wij wijden hem ons bloed.)

Ja, *Willem van*, *Nassauwen*,
Zij steeds het Neêrlandseh lied!
O God van ons vertrouwen!
Begeef, verlaat *hem* niet!
Hem, die in 't spoor der glorie
Van d' eersten *Willem* treedt,
De latre schandhistorie,) *bis.*
Met eigen ramp vergeet.)

Hem, die de smarten leenigt,
De tweedragt heeft geveld,
De harten weer vereenigt,
En 't vaderland herstelt!
Op *hem* rust ons vertrouwen!
Neen! God begeeft hem niet!
Wilhelmus van Nassauwen) *bis.*
Is aller braven lied.)

N°. 94. De fiere schoone.

Wijze: *Nooit zal een ander echtgenoot.*

Kolijn, een brave boerenzoon,
Het puikje van de dorpelingen,
Arbeidzaam, welgemáakt en schoon,
Dorst naar Lisette's hand te dingen.
Het meisje, schoon ook een boerin,

Had echter soms de stad bekeken,
   En hierdoor was haar hart en zin
Van veld en kudde gansch geweken. *bis.*

   Neen, sprak de fiere, zeker neen,
Geen boer zal ooit mijn hart verwinnen;
   Kolijn trad nu gramstorig heen,
En ging de zachte *Files* minnen.
   Nu dorst geen enkle boer aan haar,
Te denken, noch veel min te vragen;
   Zij wachtte dus van jaar tot jaar,
Daar ook geen steêman op kwam dagen. *bis.*

   Thans is zij veertig jaren ond,
Haar schoon gelaat is thans geweken,
   En 't meeste wat haar bezig houdt,
Is kwaad van *j*ongeliên te spreken;
   Zij gloeit van spijt en felle smart,
Nu zij *Kolijn's* geluk hoort roemen,
   Daar zij in 't heimelijk in haar hart,
Zich om haar dwaasheid zelf moet doemen. *bis.*

   Meisjes, die gaarne waart getrouwd,
Laat u *Lisette* een voorbeeld wezen,
   Dat ge op geen dwaze hoop vertrouwt,
Wijl gij dan ook haar lot moogt vrezen;
   Als u een brave jongen vraagt,
Laat hem dan ook uw hand verwerven,
   Dewijl gij anders ligtlijk waagt,
Als oude vrijsters ook te sterven. *bis.*

N°. 95. De echo.

   Karel minde *Roza* teêr,
Met al 't vuur den jongling eigen;
   Róza minde *Karel* weêr,
Maar zijn pligt gebood hem 't zwijgen;
   Beider stand was ongelijk,
   Karel arm en *Roza* rijk,
Slechts in 't veld kon *Karel* klagen,
En aan de echo *Roza* vragen;

Maar dan riep hem de echo na:
Roza... Roza!

Bleek, en soms in 't oog een traan,
Zag men d' armen *Karel* werken,
En als de arbeid was gedaan,
Dwaalde hij door laan en perken,
Tot hij 't lievelingsplekje vond,
Waar zoo vaak zijn *Roza* stond,
Dan, dan knielde *Karel* neder,
'Dierbre *Roza!*' riep hij weder,
En dan bouwde de echo na:
Roza ... Roza!

Menig bange zucht in 't land
Had de nachtwind weggedragen,
Karel steeds gewoon aan schand,
Karel steeds gewoon aan 't klagen,
'*Roza! Roza!*' snikt hij luid;
'*Roza!* zijt ge eens anders bruid;
'Hebt ge een minnaar? min hem hartlijk,
'Min hem *Roza!*' riep hij smartlijk...
Ook nu riep hem de echo na:
Raza... Roza!

Maar op eens voelt hij zijn hart
Met een nieuwen gloed verwarmen,
Zie daar 't eind van 's jongeliugs smart,
Roza klemt hem in hare armen:
'*Karel!*' zegt zij, 'gij zijt mijn!
'Eeuwig zal ik de de uwe zijn!'
Wie kon *Karels* vreugde melden?
Roza's naam klonk langs de velden,
Nu ook riep hem de echo na:
Roza... Roza!

N°. 96. Neemt het voor lief.

Wijs: *Toen Pierlala lag in de kist.*

Gij vergt mij dat ik zingen zal:
Dat heb ik niet geleerd,

Mijn keel is schor, en ik wat mal;
Maar als gij 't toch begeert,
Welaan dan, luistert naar mijn lied,
Maar zingen is mijn ambacht niet,
En zoo u dit niet aan en staat,
Loopt dan waar 't beter gaat.

Een mensch dat is een aardig dier,
Een wijfje is toch geen wijf;
Een ieder malt op zijn manier,
Is twee en drie geen vijf?
Een meisje is niet van hout gemaakt;
Elk eet liefst dat hem 't lekkerst smaakt,
En 't geen ik u verzekren kan,
Mijn grootvaêr was een man.

Ik wensch de vrienden altemaal,
Te leven menig jaar;
Mijn beurs is plat en ik wat kaal,
Twee hoentjes maakt een paar;
Een vogel is geen pluimgediert,
Een nachtuil veel in 't donker zwiert,
En, zoo men in de boeken leest,
Een varken is een beest.

Wanneer ik alles wel beschouw,
Een kat heeft maar één staart;
Een raaf is altijd in de rouw,
Ook dan wanneer hij paart;
Maar 't wonderbaarste van dit al
Is 't geen ik u verhalen zal,
Dat, wie is 't die 't gelooven zou,
Mijn moeder was een vrouw.

In 't bed te slapen is geen kunst,
Een haas slaapt in het veld;
Stokslagen krijgen is geen gunst,
Mooi praten geeft geen geld;
Maar dat houdt men toch voor gewis,
Dat ham met mosterd lekker is,
En men gelooft in 't algemeen,
Dat twee meer zijn dan een.

Het vrolijk zijn is onze wensch;
Een trekmuts is geen broek.
Een boer lijkt zeer veel op een mensch;
Struif is geen peperkoek.
Een wind dat is geen onweêrs-slag,
Al waar het ook bij zomerdag;
Maar dat is zeker en gewis,
Dat liegen zonde is.

Jufvrouwen-mondjes kussen fijn;
Een pannekoek is plat;
Pompwater laat ik voor den wijn;
Wie niet meer lust is zat.
Een oliphant die is geen mug;
Een kemel draagt meer op zijn rug,
Dan zeven vlooijen kunnen doen;
Een oorvijg is geen zoen.

Wanneer gij snorkers wordt gewaar,
Zoo blaast het dat het kraakt;
Het oude spreekwoord zegt ons klaar,
Dat zingen dorstig maakt;
Ik kan niet zingen zonder drank,
De wijn geeft toon en maat en klank,
En houdt toch altijd voor een les:
Een liedje kost een flesch.

N°. 97. Bruiloftsliedje.

Wijze: *Wien Neêrlands bloed enz.*

Wij brengen op dit feestgetij
Gebloemte rijk in glans;
Want geur en kleuren voegen bij
Den groenen mirtenkrans:
Uw hoogtijd die ons 't hart verheugt,
O bruidegom en bruid!
Lokt toonen van opregte vreugd
De borst en lippen uit. *bis.*

De welvaart huw' zich aan uw schreên,
En schenke u keurgenot;

Blijft slechts in wil en harten één,
En smaakt dan 't zaligst lot.
Waar ge uwen voetstap wendt of zet,
Ontluike geurig kruid,
En tijdig siere uw huwlijksbed
Een teedre liefdespruit. *bis.*

Leef lang en vrolijk, jeugdig paar!
Gods gunst dale op u neêr,
En dat, met ieder wislend jaar,
Uw huwlijksheil vermeer';
En smake u 't huwlijk steeds zoo zoet,
Hoe 't ontrouw lot zich keer';
Als ons deez' vollen beker doet,
Gedronken u ter eer. *bis.*

N°. 98. De roover-kapitein.

In het duisterste der bosschen,
In een hol door loof bedekt, *bis.*
Rust de dapperste aller Roovers, *bis.*
Tot hem zijne Rosa wekt. *bis.*

Rinaldini! wil ontwaken,
Roept zij, minzaam welgemoed,
Uw gezellen zijn reeds wakker,
En de zon verspreidt haar gloed.

Hij, hij opent flaauw zijne oogen,
Lonkt haar vriendlijk in 't gezigt,
Zij zinkt zachtkens in zijne armen,
Sluit zijn mond met kusjes digt.

Thans hoort men de honden keffen,
Ieder haast zich evenzeer,
Ieder rust zich toe ten strijde,
En laadt dubbel zijn geweer.

Ridnaldini, ras gewapend,
Treedt in 't midden van den hoop,
Goeden morgen, kameraden!
Wat is hier zoo vroeg te koop?

Onze vijand is gewapend,
Nadert ons met alle man,
Doch zij zullen ondervinden,
Hoe de Boschzoon strijden kan.

Dat men valle, of zegeprale, -
Roepen allen - dat zij 't woord,
En zoo berg als bosschen daav'ren,
Van 't gedruisch rondom dit oord.

Zie hen vechten, zie hen strijden,
Daar verdubbelt zelfs hun moed:
't is vergeefs, zij moeten wijken,
Spillen vruchteloos hun bloed.

Rinaldini ingesloten,
Slaat zich dapper door het rot,
Vindeud langs de steile rotsen,
Schuilplaats op een aadlijk slot.

Tusschen oude donkre muren,
Smaakt hij weêr het mingeluk;
Daar komt Dianoor hem troosten,
Door haar zachten handendruk.

Rinaldini, lieve Roover,
Gij rooft vrouwen rust en hart,
Gij zijt hevig in uw strijden,
Teeder in uw liefdesmart.

No. 99. Vreugde en vriendschap.

Op een schoonen zomer avond,
Mild bedauwd door balsemgeur,
Zaten we in ons vreedzaam hutje,
Toen geklopt werd aan de deur:
Klop, klop klop, klop klop klop klop klop klop. *bis.*

Zeg, wie klopt zoo laat daar buiten?
Open, roept men, toef niet lang,
Wil de lieve *Vreugd* niet stuiten,
Die u uitlokt tot gezang.
La, la la, la la la la la la. *bis.*

Vreugde, gij zijt waard te roemen;
Doch verschijnt gij gansch alleen?
Dan bekoort gij slechts de dwazen,
Ga, o ga dan spoedig heen.
Ga, ga ga, ga ga ga ga ga ga. *bis.*

'k Ben niet gansch alleen, mijn vrienden,
Vriendschap, steeds mijn gezellin,
Is me ook heden trouw gebleven,
Treedt met mij uw woning in.
Ja, ja ja, ja ja ja ja ja ja. *bis. koor.*

Zweeft de *Vriendschap* aan uw zijde,
Die ons tegen 't leed beschut,
Die 't geluk ten top doet stijgen,
Zijt dan welkom in de hut,
Ja, ja ja, ja ja ja ja ja ja. *bis.*

Hupplend treden zij nu binnen,
Vreugde en *Vriendschap*, zonder dwang,
Plaatsen ze in de stulp zich neder,
Onder 't vrolijkst feestgezang.
La, la la, la la la la la la. *bis.*

No. 100. Lofzang der schepping.

De Schepping wijdt aan U, o nooit begonnen
O naamloos God! haar dankbaar lied,
Maar de eindlooze lof van werelden en zonnen,
Bereikt uw grootheid niet. *bis.*

Toch ziet Uw oog op al Uw werken neder,
Gelijk het oog eens vaders doet;
Neen! als een moeder op het wigtje, dat zij teder
Aan 't gloeijend harte voedt.

De lofzang der natuur gaat niet verloren
Voor U, o Oppermajesteit!
Oneindige! Gij wilt het gonzend mugje hooren,
Dat uwen roem verbreidt.

De Seraf gloeit voor U - Gij vangt zijn toonen,
En duldt het wormpje, dat u prijst,

Dat uit de wereldbol, waarin zijn magen wonen,
Het stofje, U dank bewijst.

De noodstorm huilt uw lof; de donders meldeu
Uw kracht, die rotsen nederstort,
En 't zuidend koeltje blaast Uw goedheid door de velden,
Wanneer het lente wordt.

Het steile dennenwoud verheft de toppen,
En rnischt Uw grooten naam ter eer;
Het nachtviooltje juicht, en plengt de koele droppen
Des dauws wellustig neer.

't Zingt al Uw lof, maar schoon zij allen zwegen,
Hoe nuttig waar, o God! die schijn;
Hun stil geluk verried, dat de oorsprong van dien zegen,
De Oneindige moet zijn!

Nº. 101. Als de nacht in stille rust.

Als de nacht in stille rust,
Den moeden schenkt belooning,
IJl ik, van vreugd mij naauw bewust,
Naar mijn meisjes woning.
Ik wensch haar dan, te middernacht,
Een gerusten en goeden nacht.

Slaap, geliefde! ongestoord,
Vrij van angst en zorgen,
Dure uw slaap gerustlijk voort,
Tot den andren morgen;
In mijn droom, geloof mij vrij,
Is mij steeds uw beeltnis bij.

Als ik aan den hemelboog
't Sterrenheer zie pronken,
En ik dan mijn meisjes oog
Liefdevol zie lonken,
En een kusje, nog geplukt,
Hart en mond en ziel verrukt.

O! dan ga ik vrolijk heen,
En keer naar mijn woning,

Vergenoegd en weltevreên,
Rijker dan een koning;
Zijne schatten, aanzien, magt,
Ruilde ik niet voor dezen nacht.

N°. 102. De blijgeestige.

Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de wereld mij? *bis*.

Al zit ik op geen keizerstroon,
Al torscht mijn hoofd geen koningskroon,
Al ben ik niet hoog welgeboren,
Al draagt mijn borst geen ridderkruis,
Al heb ik soms geen cent in huis,
Al is mij nooit fortuin beschoren: *bis*.
Altijd moedig, enz.

Al krijg ik nooit een vetten baard,
Al proef ik nooit pastij of taart,
Al vult geen wijn mijn feestbokalen,
Al mag ik nooit een vriendenrei,
Op keur van vreemde lekkernij,
Door fransche koks bereid, onthalen:
Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de wereld mij?

Al pronk ik nooit met kant of zij',
Al siert geen goud of zilver mij,
Al is mijn rok steeds kaal gesleten,
Al draag ik nooit een nieuwen hoed,
Al is de kas met linnengoed,
Die grootje naliet, lang vergeten:
Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk. altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de mode mij?

Al heeft mijn huis geen pronksalet,
Al heeft mijn vrouw geen donzen bed,
Al heb ik meubels noch tapijten,
Al siert geen kroon mijn kamer op,
Al moet ik zoo arm zijn als JOB,
Mijn leven in een hut verslijten:
Altijd moedig, altijd rustig,
Altijd vrolijk, altijd lustig,
Altijd vergenoegd en blij,
Want wat deert de rijkdom mij?

N°. 103. De orde van den dag.

Wijze: *Aan alle meisjes van de stad.*

De wereld is in rep en roer,
Des morgens komt de melkboer;
Dan komt ook weer de bakker, *bis*.
Dan komt sinjeur de karreman,
Die zoo verruklijk raatlen kan;
Hij ratelt mij schier wakker. *bis*.

Dan schelt Jodocus met de krant,
En brengt het nieuws van 't vaderland;
Dan komt de pruikenjongen; *bis*.
Dan weer diaken met de bos,
Zijn jongen springt gelijk een mos,
Dan roept de vrouw met tongen. *bis*.

Dan belt er weer een andre vent,
En zegt: ik maak mijnheer bekend,
En aan de vrienden allen, *bis*.
Dat buurvrouw Griet van Jan Patroon
Is gistren van een boerenboon,
Al in de kraam bevallen. *bis*.

Dat jokje kerel, zei katrijn,
't Zal zekerlijk een zoontje zijn,
Wie krijgt er boerenboonen? *bis*.
Zacht, zegt Achilles, houd u stil,
Ik keek door mijn verkeerde bril,
Dus ben ik te verschoonen. *bis*.

Dan komt er een met hipocras,
Sinjeur die drinkt terstond een glas,
Op 't huwlijk van nicht Truitje, *bis*.
En zegt: als dit bruidstranen zijn,
Dan is mijn nicht van marsepijn,
En dus een aardig bruidje. *bis*.

Nu komt Anna de keukenmeid,
En vraagt wat jufvrouw heeft gezeid,
Van deze middag t' eten. *bis*.
Zoodra het jufvrouw heeft gezeid,
Dan is Anna de keukenmeid,
Het somtijds weer vergeten. *bis*.

Dan komt er weer de zak of schaal,
Die vraagt naar wat gemunt metaal,
En kort daarna de slager. *bis*.
Sinjeur bestelt een schapenbout,
Niet al te jong, niet al te oud,
Niet al te vet of mager. *bis*.

Dan komt de lang verwachte wasch,
Van 's Gravenland, van van der Plas,
De sleper krijgt een fooitje. *bis*.
De wasch is jujvrouw wellekom;
Sinjeur zag liever baars met hom,
Als zulk een waterzooitje. *bis*.

Het heele huis is op de been;
Sinjeur vlugt naar zijn kamer heen;
De stijfster is gekomen. *bis*.
De wasch wordt naar den ouden trant,
Met balimand op balimand,
Door 't volk in huis genomen. *bis*.

Maar ondertusschen kijkt sinjeur,
Eens om het hoekje van de deur;
Verlangt om wat te knappen; *bis*.
En zoo als hij de deur opdoet,
Daar valt de balimand met goed,
Van boven van de trappen! *bis*.

Wel vrouwmensch, zegt sinjeur, wat 's dat,

Het antwoord is: wel nu Jan Gat,
Wat zou, wat zou dat wezen? *bis.*
De wasch betreft uw vrouw alleen,
Die zal u aanstonds naar ik meen,
De wetten komen lezen. *bis.*

Sinjeur vraagt spoedig om pardon,
Daar het niet anders wezen kon,
't Was crime majestatis. *bis.*
Maar toen Anna de keukenmeid
De zaak in kwestie had bepleit,
Verkreeg hij pardonatis. *bis.*

Want pas bevorens had Katrijn,
Uit Urzijn en uit Valentijn,
Zeer bondig klaar gelezen, *bis.*
Dat leed te doen aan eene wasch,
Geen crime majestatis was,
Dus was de zaak bewezen. *bis.*

N°. 104. Het aandenken.

Wijze: *Je pense à toi*, *dans les jours de l'absence.*

Schoon ver van u, blijf ik steeds aan u denken,
Geprangd door rouw, bijna verteerd door smart,
Schoon dag noch nacht mij geene rust kan schenken,
Naar u alleen, naar u verlangt mijn hart.

In sombre bosschen, lagchende valleijen,
Blijft steeds uw beeld gestadig aan mijn zij,
Hoe 't grilziek lot mij zuchten doet en schreijen,
In een woestijn blijft mij uw beeld nog bij. *bis.*

Niet in 't gewoel van rustelooze menschen,
Of bij den rang die tijd en stand mij schenkt,
Is 't groot Heelal te klein voor mijne wenschen,
Wanneer mijn hart aan uwe liefde denkt;
Ja, dit alleen vervult steeds mijn gedachten,
Dikwerf des nachts zie 'k in den droom u nog,
'k Klaag u mijn leed, gij deelt in mijne smarten,
'k Ontwaak, helaas! o zoet en wreed bedrog. *bis.*

Als ik herdenk die snel vervlogen tijden,

Dan bloedt mijn hart, daar 'k onophoudlijk ween;
Genoten vreugd doet mij thans bitter lijden,
In angst en smart vliên mijne dagen heen;
Wanneer op aard geen ramp mij meer kan storen,
Mijn koud gebeent' ter grafplaats wordt geleid,
Dan zal mijn geest, schoon fluistrend, u doen hooren:
'Ik min u, ja, zelfs in de eeuwigheid!' *bis.*

Nº. 105. Gezelschaps-drinklied.

Wijze: *Zonder liefde, zonder wijn.*

Vrienden! zet u in het rond,
Laat ons zamen klinken,
Brengt het glaasje aan den mond,
En wilt vrolijk drinken;
Vader Bacchus! u zij de eer
Voor uw gunstig zorgen;
Schenk ons uwe gaven weêr,
Komt de dag van morgen.

't Zal op uw gezondheid zijn,
Lieve dierbre vrinden!
Drinkt ook, met dit glaasje wijn,
't Heil van uw beminde;
Legt u met een vrolijk hart
Dan ter rustplaats neder,
Blijft beveiligd voor de smart,
En komt morgen weder.

Nº. 106. Bruids-tranen.

Wijze: *Aan de oever van de Schelde.*

Geen zilte tranen vlieten
Hier uit een schreijend oog,
Bij 't vreugdevol genieten ...
Zie!... heft maar 't glas om hoog!
't Is waar, zeer hoog te prijzen,
't Zijn tranen van de Bruid,
Die wij thans eer bewijzen -

Hoe lekker! drinkt maar uit! -
O! is het Bruidje zoo geheel,
Ze is Ambrozijn en Nectar beide,
En gewis in alles eêl! *bis.*

Laat, Vrienden! laat ons klinken,
En juichen in het rond,
En van die tranen drinken,
Ter eer van 't Trouwverbond;
Dat weldra wordt gesloten,
Door trouwe liefde en min,
Uit zuivre bron ontsproten,
Verheugd met ziel en zin;
En dan tot Bruid en Bruigoms eer
Drinken wij die lekkre tranen,
Bruidje-lief huil nog wat meer. *bis.*

Nu nog eens ingeschonken
Bij onzen vriendschapswensch
Maar tranen weer gedronken, ..
Want hij is zonder grens:
Wij roepen U slechts tegen,
Dat onvermengde vreugd,
Geluk, en heil, en zegen
In de Echt U steeds verheugt!
Ja, Bruidje! hoe het dan moog gaan,
Nimmer weent gij bittre tranen,
Heil en vreugd lacht U dan aan. *bis.*

N°. 107. Huwelijks-zang.

Wijze: van *Jan Steen.*

Bezing
Deez kring
Het Feest aan ons gegeven,
Geen dag van 't heele leven,
Is hooger toonen waard. -
Bleef Adam niet nog klagen,
Al had hij de aarde alleen,
Tot Eva op kwam dagen,
Uit zijn ribbebeen.

De straf,
Die 't graf
Aan 't menschlijk leven paarde,
Waarom zij smartvol baarde,
Hij 't brood met zweetwerk won,
Blijft altijd ons beschoren,
Doch daarom niettemin,
Mag de Echt den mensch bekoren,
Daar is honig in.

Want bij
De rij
Van wederwaardigheden,
Ziet ge u haast aangebeden
Door een beminlijk kroost,
Dat na de zoetste nachten,
Hoe 't jonge vrouwtje ook bloost,
De zorg u zal verzachten,
Als het streelt en koost.

Geen smet
Geeft het,
Maar heil blijft u beschoren,
Als liefde steeds blijft gloren,
Standvastig, onverflaauwd.
Wat u ook wordt gegeven,
O! ondervindt altijd,
Een heilrijk zamenleven
Door tevredenheid!

N°. 108. De echt.

Wijze: HERMAN'S *Drinklied* (in Laurierboom).

Kan men wel iets schooner noemen,
Vrienden! dan te zijn gepaard?
De echt is als het hoogst te roemen,
Als het levenszout der aard.
Bar en guur
Was natuur,

Ware ons niet dat heil geschonken,
Die het harte moest ontvonken;
Juicht dan Vrienden en met regt,) *bis.*
Niets, dat schooner is dan de Echt.) *bis.*

Ziet, twee harten zaamverbonden,
Gaan vereend langs bloemen-paân;
't Hoogste heil op aard gevonden,
Doet hen 't hart van wellust slaan!
't Schoonste lot,
't Rijkst genot,
Mogen zij nu beide smaken,
Daar zij voor elkander blaken:
En door 't heil hun weggelegd,) *bis.*
Juichen zij steeds in hun Echt.) *bis.*

Woeden somtijds onweêrsvlagen,
Worden zij door ramp gekweld:
Liefde doet hen 't zamendragen;
Aan elkanders borst gekneld,
Valt de smart
Minder hard,
En hoe ook de stormen loeijen,
En het onheil aan mogt groeijen:
Liefde en eendragt doen opregt) *bis.*
Hen nog juichen in den Echt.) *bis.*

Ja, bij eendragt, liefde en vrede,
Biedt het huwlijk zaligheid,
Maakt het de aarde ons tot een Eden,
Dat ons hemelvreugd bereidt.
Goud en pracht,
Eer en magt,
Wat men ook mag prijzen, loven,
Niets, niets gaat ooit de Echt te boven,
Juicht, juicht, Vrienden! dan teregt,) *bis.*
't Hoogst te roemen is steeds de Echt!)

N°. 109. Bruilofts-manier.

Wijze: *Staat uw Buurmans huis in brand.*

Nog een liedje voor de Bruid,
Nog een voor den Bruigom;
Maar drinke elk zijn glas eerst uit,
Bij de vreugd zeer welkom.
't Vrijen is nu gansch gedaan, }
Welhaast vangt de stonde aan ... } *bis.*
Van hun zoetst veriangen. *bis.* }

Maar dat gaat zoo haastig niet,
Wilt gij vrienden nooden?
Dat men dan eerst vreugd geniet,
Bij een glaasje rooden.
Kussen moogt gij nu nog slechts, }
Kussen links en kussen regts, } *bis.*
Dat is Bruiloftsmode. *bis.* }

Bruiloftsgasten in het rond!
Laat ons nog eens drinken;
En hun voorbeeld - zoo gezond! -
Volgen; maar 't moet klinken.
Kust dan, mannen! links en regts, }
't Is de Bruiloftsmode slechts, } *bis.*
Zoenen, zoenen, zoenen! *bis.* }

En gij vrouwtjes, Jufferschap!
Wilt de Bruiloft eeren,
Want met kussen, kunt gij knap,
't Mannenhart trakteren.
Kust ook links, kust ook regts, }
't Is de Bruiloftsmode slechts, } *bis.*
Zoenen, zoenen, zoenen! *bis.* }

N°. 110. Bruilofts-feestdronk.

Wijze: *Schept vreugde in 't leven.*

Juicht, Feestgenooten!
Juicht op het Bruiloftsfeest,
Dat wij thans vieren,
Met blijden geest.
Ja, dat elk, opgeruimd van geest,
Nu op het heuglijk Bruiloftsfeest,
Zich ferm, vrolijk, prettig, blij
En lustig moog gedragen.

Juicht, Feestgenooten! enz.
Want zuchten, treuren en verdriet.
Dat tuig der aarde, hoort hier niet;
Wij allen zetten dan te zaam,
Die ongenooden buiten!

Juicht, Feestgenooten! enz.
Elks harte slaat nu ook verheugd,
Wij allen deelen in de vreugd,
In 't heil van Bruidegom en Bruid,
Zoo welgemeend, zoo innig.

Juicht, Feestgenooten! enz.
Welaan, dat elk dan lustig klink',
En eens een frisschen beker drink',
Ter eere van een Echtverbond,
Zoo schoon, zoo uitgelezen!

Juicht, Feestgenooten! enz.
En nu nog eens tot Bruigoms eer,
Gedronken, Vrienden! minst drie keer,
En wenschen wij dat hem deez' dag
De meeste vreugd moog baren!

Juicht, Feestgenooten! enz.
Maar nu ter eere van de Bruid,
Drinke elk zes volle bekers uit,
En 't driewerf heil klink' daarbij luid
En welgemeend haar tegen!

Juicht, Feestgenooten! enz.
Zoo viert men van den Echten stand,
Een Bruiloftsfeest op waren trant:
O mogten we op het Gouden Feest
Zoo allen nog eens juichen!
Juicht, Feestgenooten! enz.

N°. 111. Huwelijks geluk.

Wijze: *De wereld is in rep en roer.*

Komt, vieren wij met blijden geest,
Den roem van 't vrolijk Bruiloftsfeest,
Van Bruidegom en Bruidje. *bis.*
Daar is geen waar geluk op aard,
Voor dat de liefde ons zamen paart,
En voert in 't Huwlijksschuitje.

Zij voert ons door het leven heen,
Gezellig, vrolijk, lotgemeen,
Wat daarin ligt besloten;
Waar liefde 't roer steeds wendt aan boord,
Daar vaart men zacht en ongestoord,
Heil, jonge Echtgenooten! *bis.*

Want waar men immer vreugde ziet,
Daar is het toch het ware niet,
Als vrouwtjes er ontbreken. *bis.*
En daarom zij, bij dit onthaal,
De meeste glans van onze taal,
Den lof der Bruid te spreken! *bis.*

Maar Bruidjelief! o edle bloem,
Wat waart ge alléén met glans en roem?
Een nul, en daarmeê amen; *bis.*
Maar, Bruigom Nommer één daarbij,
Van voren op de Huwlijks-lei,
Wordt gij een tiental zamen. *bis.*

Dus dit is zeker en gewis,
Dat hunne meening leugen is,
Die 't huwlijk durven wraken; *bis.*
En dat men vast bewijzen kan,
Dat Man en Vrouw en Vrouw en Man,
Elkaâr gelukkig maken! *bis.*

N°. 112. Afscheid ter bruiloft.

Wijze: *Alle mooije meisjes komen in den Hemel.*

Vrienden! waar wij ook in deelen,
Welke vreugde ons is bereid,
Welk genot ons hart moog streelen,
Nimmer, nimmer toeft de tijd. *bis.*
Weldra moeten wij ook scheiden
Van het heugelijke Feest,
En wij moeten het belijden,
Dat het Bruiloft is geweest. *bis.*

Maar 't genoegen ons geschonken,
't Gul onthaal, de vriendschapstoon,
Allerschoonst hier uitgeblouken,
Bieden wij steeds de eerekroon. *bis.*
Wat ons in ons volgend leven
Tijd of lot ook immer bied',
't Waar genot, ons hier gegeven,
Vrienden! dat vergeet men niet. *bis.*

En nu, jonge Echtelingen!
Uit de volheid van 't gemoed,
Bieden wij, die U omringen,
U de opregtste vriendschapsgroet,
Thans wacht U de Huwlijksponde,
En een .... heila! ... stil, alzacht ....
En uw vrienden, hier in 't ronde,
Wenschen U een blijden nacht! *bis.*